

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

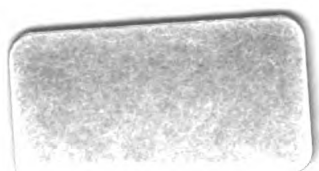
For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

نارنگ خیال مزار عبدلہ قادیان تخلص
 دیوان بیدل نقطہ نقل از نسخہ قلمی محررہ لایف
 کلیات سعدی شیرازی جہین سالک فیہ
 ۱- دیباچہ کلیات
 ۲- کریمیا - محشی
 ۳- گلستان
 ۴- بوستان
 ۵- قصائد عربیہ و فارسیہ و مرثیاتی و ترجیحات
 ۶- طہیات - و بدائع و خواصم و غریبا قدیم
 - و مقطعات - و صاحبات - و مثلثیات
 و قطعات - و رباعیات - و مفرقات و ہزلیات
 از تاج طبع حضرت مصلح الدین سعدی شیرازی
 کلیات خط غالب میرزا اسد اللہ خان دیوبند
 انتخاب کلیات امیر خسرو اسد الدین دیوان ہند
 ۱- دیوان محققہ الصغیر - صفحہ ۱۰۰ کا کلام
 ۲- دیوان و سطراریات عنوان شایع کلام
 ۳- دیوان عزت الکمال جو کمال عمر چلیں
 برس سن فرمایا
 ۴- دیوان بقیہ بقیہ - کلام ہنگام پیری
 یہ کلیات ایک انتخاب ہر پار دیوان روشن طبع
 مخدوم صاحب کمال ملقب بہ طوطی مہند حضرت
 امیر خسرو دیوبند ہے
 کلیات جامی تصنیف ملا عبد الرحمن جامی
 کلیات نظیری نیشاپوری - از
 خوشن فکری ملا نظیری نیشاپوری
 کلیات ظہیر قاریابی - تصنیف صدر الحکما
 ابو نصر قاریابی
 دیوان ظہیر قاریابی تصنیف ایضاً
 دیوان صاحب کامل از مرزا محمد علی صاحب
 ایضاً - انتخاب دیوان ایضاً
 دیوان حافظ محشی خوشخط از انکشا و مطلع

روشن صاحب باطن ملقب بلسان الغیب حضرت
 خواجہ شمس الدین حافظ شیرازی
 ایضاً - مطبوعہ جدید بہت خوشخط
 شرح دیوان حافظ - باطل معانی و مصطلحات
 صوفیہ از تصنیفات مولوی سید محمد صادق علی
 از جانب طبع
 دیوان شمس تبریز مشہور کلام از روشنی
 طبع ولی ماوراء محمد بن ملک داد معروف شہر تبریز
 دیوان حضرت خواجہ قطب الدین
 بختیار کالی - کلام پرتائیر
 دیوان حضرت احمد جام زندہ گل سرخیل غار نان
 دیوان خواجہ معین الدین چشتی
 دیوان نایاب محض عنایت ایزدی سے اس
 مطبوعہ کو ملا تیر کا طبع ہوا
 دیوان حضرت عوث الاعظم پرستگیر
 شیخ محی الدین عبد القادر گیلانی قدس سرہ
 دیوان محقق ادب استاد اہل زبان کا کلام
 از جلوہ طبع محقق رشتی اور جو ناواقف کلام و انشا
 کہتے ہیں وہ نادوست ہے تذکرہ و نسخہ طبع آئینہ
 دیوان غنی دہی دیوان مصنفہ ملا محمد طاہر غنی شیرازی
 دیوان مہتاب - از نسخہ نارنگ فکری
 مہتاب رسلے شری و استویر رئیس کٹرہ
 دیوان موزون - از جوین فکری علیہ تعالیٰ
 راجہ رام نرائن شری و استویر یکسر
 دیوان ناصر علی شاعر نامور کا کلام
 جو مہر معطر - یعنی دیوان مرزا گل محمد کرانی اہل زبان
 اور اسکے ساتھ تہنشی جواب ہر سنگ کا کلام جو تلامذہ
 مرزا صاحب سے تھے
 دیوان کشفی از جلوہ خیال بند مولوی شاہ سلیمان
 دیوان ہلالی - کلام اہل زبان
 خیال خودی دیوان تہنشی میل سنگ تارسی خود تخلص

۱۔ مثنوی زاد المسافرین مصنفہ ملا حسین واعظ مجموعہ نوادہ رطبت مکتبہ شہید مثنوی از کلام اساتذہ شعراء تصنیف میں۔ ۲۔ مثنوی۔ در صفت شکار۔ ۳۔ مثنوی۔ معراج انخیال از کلام مجلی۔ ۴۔ مثنوی۔ قصدا و قدرا از کلام علی۔ ۵۔ مثنوی۔ الیضا۔ دیگر۔ ۶۔ مثنوی قضا و قدر و مثنوی بزم از میرزا صاحب۔ ۷۔ مثنوی قضا و قدر و مثنوی در صفت علم از سلیم۔	۱۔ مصنفہ منشی ہر گویا لکھتہ۔ ۲۔ مثنوی بلذین مصنفہ ملا فیضی فیاضی۔ ۳۔ مثنوی شریح حیر و ملا آصفی مصنفہ نواب آصفیہ ۴۔ مثنوی شیرین عشق۔ معروف بہ مثنوی غنیمت مصنفہ مولانا غنیمت۔ ۵۔ مثنوی الشیخ عجم مصنفہ مولوی محمد تقیم سہارنپوری ۶۔ مثنوی ناز و مکتور مصنفہ مولوی منظور احمد۔ ۷۔ مثنوی شکرستان خیال مع سہارنپوری ۸۔ مثنوی زلالی مصنفہ ابوالحسن شمس لالی۔ ۹۔ مثنوی ولی ارام معروف بہ حیدر خان۔
---	---

کتب قصص شہر و سی وغیرہ

۱۔ پنهانہ مصنفہ ملا حسین واعظ۔ ۲۔ مفرح القلوب۔ گیتک و منکاک قصہ ترجمہ ہندی کتاب ہفتویہ پیش۔ ۳۔ بہار دانش۔ کلان داغ خوشنما صاف چھاپہ حبیب مصنفہ منشی شیخ غلامیت اللہ۔ ۴۔ ایضا۔ خرد۔ ایضا۔	۱۔ شہستان عشرت معروف بہ عجیب القصاص نادر منادہ عبارت رنگین باند بہار دانش ہے مصنفہ منشی بخت سنگ۔ ۲۔ نگار و دانش الیاب عیار دانش کمال عمدہ انتخاب ہے عیار و دانش مصنفہ شیخ ابوالفضل علای بن شیخ مبارک۔ ۳۔ انوار سہیلی۔ محشی اسکے مضامین پر عمل کرنا نادانوں کو دانا بنانا ہے میرا انسانیت کا جامد
--	---

کلیات دواوین و قصائد

۱۔ کلیات در باغیات کالورا ذخیرہ ہے الب کلیات اس جامعیت کے ساتھ کہ کتاب ہے جو اثنی عشر میں محشی ہو کر مع حل معانی اشعار عربی کرد و جلیہ میں چھاپا۔ ۲۔ کلیات مرزا بیدل اس کلیات میں کتاب میں ہے ۱۔ دیوان بیدل غزلیں یہ دیوان کی۔ ۳۔ عنایہ بیدل۔ ۴۔ حرقات بیدل۔ ۵۔ نکات بیدل نتیجہ طبع سے	۱۔ کلیات خربین۔ یہ مجموعہ نوادہ روزگار سے ہے جس میں چند رسائل ہیں۔ ۲۔ سوانح عمری حضرت مصنف ۳ تواریخ سلاطین ۳۔ قصائد نقیہ اکبر اطہار علیہم السلام۔ ۴۔ ۵۔ دیوان مصنف۔ ۵۔ مثنویات صفیہ دلی حسین خٹک ۶۔ مثنویات خرابات۔ ۷۔ فرہنگ نامہ۔ ۸۔ تذکرۃ العارفین۔ مصنفہ شاعر عظیم انظیر وحید العصر شیخ محمد علی خربین۔ ۹۔ کلیات خاقانی۔ جس میں قصائد عربی فارسی
---	--

[illegible]

بیستم بس تند و عهده یار نیست
 غنیمت ای سخن در پیش بس نیست
 مخاطب اندکی نازک مزاج نیست
 آنکی گرچه عصیان شد شعارم
 نصیب اندوز فیض سه درم نیست
 بنامش ده زبان اشوق نگار نیست
 برای من شفیع محشرش نیست
 بیاساتی بیا ای قبله شوق نیست
 سترابی ده که باشد غارتش نیست

خاتمة الط

نفسیکه بیانش است شاید باب سخن و شری که در نیایش است عزیز اصحاب
چهارچوب عبارت درین صنعت بر یک غنیمت اما بعد پوشیده مباد که درین کرم
زمان و خطم آردان شنوی فصاحت محوی بیاید و رنگ عشق موسم بزرگ عشق
در طبع فیض جناب رفت آب عمده العائد زبده الفرائد معلوم هستی تا جمیع
منشی نوح کشور واقع کانپور باده المانی شمع بابتها مستوده خصال
منشی شمشیر دیال کجیت طبع حلیط پوشیده و منطوق نظر اهل نظر اگر دیدید و

[illegible]

از تعلق طاعت بچای بنشیند و در
آب جود در دایره برآید
که رخسار عروضا را
سماوات بسطد که
از این شش کعبه
نظم شش کعبه
کار کوید سحر
باید روی که کوید
میکشند و روی
که ای آن که در
شست از تعلق
که تعلق
خود کوید و تعلق

ششما غنیت

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الانوار

11/11/11

۱۲ قوله زیتش
 ۱۳ سوز
 ۱۴ آه خون کا
 ۱۵ صفت عشق
 ۱۶ دامن دل ظلم
 ۱۷ اشارت توبه
 ۱۸ صفت توبه
 ۱۹ کسر آه بویست
 ۲۰ بر دهن سنده
 ۲۱ شهر آراست
 ۲۲ آراستن خمر
 ۲۳ مراد حکومت
 ۲۴ قوله زیتش
 ۲۵ سوز
 ۲۶ آه خون کا
 ۲۷ صفت عشق
 ۲۸ دامن دل ظلم
 ۲۹ اشارت توبه
 ۳۰ صفت توبه
 ۳۱ کسر آه بویست
 ۳۲ بر دهن سنده
 ۳۳ شهر آراست
 ۳۴ آراستن خمر
 ۳۵ مراد حکومت
 ۳۶ قوله زیتش
 ۳۷ سوز
 ۳۸ آه خون کا
 ۳۹ صفت عشق
 ۴۰ دامن دل ظلم
 ۴۱ اشارت توبه
 ۴۲ صفت توبه
 ۴۳ کسر آه بویست
 ۴۴ بر دهن سنده
 ۴۵ شهر آراست
 ۴۶ آراستن خمر
 ۴۷ مراد حکومت
 ۴۸ قوله زیتش
 ۴۹ سوز
 ۵۰ آه خون کا
 ۵۱ صفت عشق
 ۵۲ دامن دل ظلم
 ۵۳ اشارت توبه
 ۵۴ صفت توبه
 ۵۵ کسر آه بویست
 ۵۶ بر دهن سنده
 ۵۷ شهر آراست
 ۵۸ آراستن خمر
 ۵۹ مراد حکومت
 ۶۰ قوله زیتش
 ۶۱ سوز
 ۶۲ آه خون کا
 ۶۳ صفت عشق
 ۶۴ دامن دل ظلم
 ۶۵ اشارت توبه
 ۶۶ صفت توبه
 ۶۷ کسر آه بویست
 ۶۸ بر دهن سنده
 ۶۹ شهر آراست
 ۷۰ آراستن خمر
 ۷۱ مراد حکومت
 ۷۲ قوله زیتش
 ۷۳ سوز
 ۷۴ آه خون کا
 ۷۵ صفت عشق
 ۷۶ دامن دل ظلم
 ۷۷ اشارت توبه
 ۷۸ صفت توبه
 ۷۹ کسر آه بویست
 ۸۰ بر دهن سنده
 ۸۱ شهر آراست
 ۸۲ آراستن خمر
 ۸۳ مراد حکومت
 ۸۴ قوله زیتش
 ۸۵ سوز
 ۸۶ آه خون کا
 ۸۷ صفت عشق
 ۸۸ دامن دل ظلم
 ۸۹ اشارت توبه
 ۹۰ صفت توبه
 ۹۱ کسر آه بویست
 ۹۲ بر دهن سنده
 ۹۳ شهر آراست
 ۹۴ آراستن خمر
 ۹۵ مراد حکومت
 ۹۶ قوله زیتش
 ۹۷ سوز
 ۹۸ آه خون کا
 ۹۹ صفت عشق
 ۱۰۰ دامن دل ظلم
 ۱۰۱ اشارت توبه
 ۱۰۲ صفت توبه
 ۱۰۳ کسر آه بویست
 ۱۰۴ بر دهن سنده
 ۱۰۵ شهر آراست
 ۱۰۶ آراستن خمر
 ۱۰۷ مراد حکومت
 ۱۰۸ قوله زیتش
 ۱۰۹ سوز
 ۱۱۰ آه خون کا
 ۱۱۱ صفت عشق
 ۱۱۲ دامن دل ظلم
 ۱۱۳ اشارت توبه
 ۱۱۴ صفت توبه
 ۱۱۵ کسر آه بویست
 ۱۱۶ بر دهن سنده
 ۱۱۷ شهر آراست
 ۱۱۸ آراستن خمر
 ۱۱۹ مراد حکومت
 ۱۲۰ قوله زیتش
 ۱۲۱ سوز
 ۱۲۲ آه خون کا
 ۱۲۳ صفت عشق
 ۱۲۴ دامن دل ظلم
 ۱۲۵ اشارت توبه
 ۱۲۶ صفت توبه
 ۱۲۷ کسر آه بویست
 ۱۲۸ بر دهن سنده
 ۱۲۹ شهر آراست
 ۱۳۰ آراستن خمر
 ۱۳۱ مراد حکومت
 ۱۳۲ قوله زیتش
 ۱۳۳ سوز
 ۱۳۴ آه خون کا
 ۱۳۵ صفت عشق
 ۱۳۶ دامن دل ظلم
 ۱۳۷ اشارت توبه
 ۱۳۸ صفت توبه
 ۱۳۹ کسر آه بویست
 ۱۴۰ بر دهن سنده
 ۱۴۱ شهر آراست
 ۱۴۲ آراستن خمر
 ۱۴۳ مراد حکومت
 ۱۴۴ قوله زیتش
 ۱۴۵ سوز
 ۱۴۶ آه خون کا
 ۱۴۷ صفت عشق
 ۱۴۸ دامن دل ظلم
 ۱۴۹ اشارت توبه
 ۱۵۰ صفت توبه
 ۱۵۱ کسر آه بویست
 ۱۵۲ بر دهن سنده
 ۱۵۳ شهر آراست
 ۱۵۴ آراستن خمر
 ۱۵۵ مراد حکومت
 ۱۵۶ قوله زیتش
 ۱۵۷ سوز
 ۱۵۸ آه خون کا
 ۱۵۹ صفت عشق
 ۱۶۰ دامن دل ظلم
 ۱۶۱ اشارت توبه
 ۱۶۲ صفت توبه
 ۱۶۳ کسر آه بویست
 ۱۶۴ بر دهن سنده
 ۱۶۵ شهر آراست
 ۱۶۶ آراستن خمر
 ۱۶۷ مراد حکومت
 ۱۶۸ قوله زیتش
 ۱۶۹ سوز
 ۱۷۰ آه خون کا
 ۱۷۱ صفت عشق
 ۱۷۲ دامن دل ظلم
 ۱۷۳ اشارت توبه
 ۱۷۴ صفت توبه
 ۱۷۵ کسر آه بویست
 ۱۷۶ بر دهن سنده
 ۱۷۷ شهر آراست
 ۱۷۸ آراستن خمر
 ۱۷۹ مراد حکومت
 ۱۸۰ قوله زیتش
 ۱۸۱ سوز
 ۱۸۲ آه خون کا
 ۱۸۳ صفت عشق
 ۱۸۴ دامن دل ظلم
 ۱۸۵ اشارت توبه
 ۱۸۶ صفت توبه
 ۱۸۷ کسر آه بویست
 ۱۸۸ بر دهن سنده
 ۱۸۹ شهر آراست
 ۱۹۰ آراستن خمر
 ۱۹۱ مراد حکومت
 ۱۹۲ قوله زیتش
 ۱۹۳ سوز
 ۱۹۴ آه خون کا
 ۱۹۵ صفت عشق
 ۱۹۶ دامن دل ظلم
 ۱۹۷ اشارت توبه
 ۱۹۸ صفت توبه
 ۱۹۹ کسر آه بویست
 ۲۰۰ بر دهن سنده
 ۲۰۱ شهر آراست
 ۲۰۲ آراستن خمر
 ۲۰۳ مراد حکومت
 ۲۰۴ قوله زیتش
 ۲۰۵ سوز
 ۲۰۶ آه خون کا
 ۲۰۷ صفت عشق
 ۲۰۸ دامن دل ظلم
 ۲۰۹ اشارت توبه
 ۲۱۰ صفت توبه
 ۲۱۱ کسر آه بویست
 ۲۱۲ بر دهن سنده
 ۲۱۳ شهر آراست
 ۲۱۴ آراستن خمر
 ۲۱۵ مراد حکومت
 ۲۱۶ قوله زیتش
 ۲۱۷ سوز
 ۲۱۸ آه خون کا
 ۲۱۹ صفت عشق
 ۲۲۰ دامن دل ظلم
 ۲۲۱ اشارت توبه
 ۲۲۲ صفت توبه
 ۲۲۳ کسر آه بویست
 ۲۲۴ بر دهن سنده
 ۲۲۵ شهر آراست
 ۲۲۶ آراستن خمر
 ۲۲۷ مراد حکومت
 ۲۲۸ قوله زیتش
 ۲۲۹ سوز
 ۲۳۰ آه خون کا
 ۲۳۱ صفت عشق
 ۲۳۲ دامن دل ظلم
 ۲۳۳ اشارت توبه
 ۲۳۴ صفت توبه
 ۲۳۵ کسر آه بویست
 ۲۳۶ بر دهن سنده
 ۲۳۷ شهر آراست
 ۲۳۸ آراستن خمر
 ۲۳۹ مراد حکومت
 ۲۴۰ قوله زیتش
 ۲۴۱ سوز
 ۲۴۲ آه خون کا
 ۲۴۳ صفت عشق
 ۲۴۴ دامن دل ظلم
 ۲۴۵ اشارت توبه
 ۲۴۶ صفت توبه
 ۲۴۷ کسر آه بویست
 ۲۴۸ بر دهن سنده
 ۲۴۹ شهر آراست
 ۲۵۰ آراستن خمر
 ۲۵۱ مراد حکومت
 ۲۵۲ قوله زیتش
 ۲۵۳ سوز
 ۲۵۴ آه خون کا
 ۲۵۵ صفت عشق
 ۲۵۶ دامن دل ظلم
 ۲۵۷ اشارت توبه
 ۲۵۸ صفت توبه
 ۲۵۹ کسر آه بویست
 ۲۶۰ بر دهن سنده
 ۲۶۱ شهر آراست
 ۲۶۲ آراستن خمر
 ۲۶۳ مراد حکومت
 ۲۶۴ قوله زیتش
 ۲۶۵ سوز
 ۲۶۶ آه خون کا
 ۲۶۷ صفت عشق
 ۲۶۸ دامن دل ظلم
 ۲۶۹ اشارت توبه
 ۲۷۰ صفت توبه
 ۲۷۱ کسر آه بویست
 ۲۷۲ بر دهن سنده
 ۲۷۳ شهر آراست
 ۲۷۴ آراستن خمر
 ۲۷۵ مراد حکومت
 ۲۷۶ قوله زیتش
 ۲۷۷ سوز
 ۲۷۸ آه خون کا
 ۲۷۹ صفت عشق
 ۲۸۰ دامن دل ظلم
 ۲۸۱ اشارت توبه
 ۲۸۲ صفت توبه
 ۲۸۳ کسر آه بویست
 ۲۸۴ بر دهن سنده
 ۲۸۵ شهر آراست

تو و جستن و رفتن بیکدم
بگو ای بیگانه کش اینچیز
بگو ای بی سبب سوز اینچیز
زگرتهای شوق امی آن فرو
زسرویهای مهر امی تنگ
بچندین آشنائی بیوفائے
بمردن رخصت امی در و تان
زجست و جوی او چون نرسید
که کار خوب و یان بیوفائست
ز شهر آرائی دانش بر و ن
خود اگر و خست در پیای
بریده کیس از بیگانه و خویش
ز نس جان کند از اندوه پید
چو شد از باده غم بخود مست
ز آتش سوزی عشق جنون کا
شد آن خاکستر آینه پر از
چو شد از آن طوطیا چشمش

من هر روز جان اودن بپای غم
ره درسم کد امین ملک مرز
مسلمانی ست یاکار زینک
چو چشمم بجز آتش گیریم از سوز
سجان خویش میلرز و دل
نمی زید بحق آشنائے
بششیر اجل کار تو گویند
بیادش نچنین میگفت جاوید
طریق دلبران نا آشنایت
امیر وسعت آباد جنون شد
کد باشد بهره جانان خبردار
همین خود ماند و غوغائی لایسز
تو گوئی کوه غم را بود فریاد
کز نقش لطف معشوق ازل
کف خاکستری بود آن لایسز
پی چشم دل او طوطیاساز
از آن شد درنگا پیش نو و دیگر

[illegible]

شش و غنیمت

اینکه سر را از دست
فرمانده در
مهری در
جبهه نیت
بلکه جبهه
است

بکام دل و می سحر کرد و وارست
چو می پرسی که آن عرش کی یافت
نه تنه رفت بجز آرام جانها
بیاساتی که یار او من رمیت
بده جام می تنه ای که کی بار

برنگ برق خاطف از جیارت
جهان بیوفائی با وفات
بماند شکوه کاید بزرگها
نمیدانم که او از من چه دیت
برون آیم ز فکر یار و غیا

خبر رسیدن روپوشی شاه فرار گروش عزیز پیرا

گوشید این خبر با عاشق زار
که خود خدا اندر داغ دل طپیدن
عزیزان کشته بیرحم یار
زگر و شهای اخترهای بی سود
حدیث دیگر و نهانش میگفت
گهی خواندش ز بی پروای آنام
گذشت از صد چو درد و انتظارش
و در آن حالت که در دشن نامه فرود
ز بار غم دل او کوه اندوه
صدای پای هر چمن شنید
ندیدی یار و میگردد و در کش

که رفت آن بیوفای عاشق آزاد
حدیث دور گرد و خوشنشین
فریبی خورده از نیزنگ لدا
هنوزش در دشتا بد نظر بود
که در وصف شوخیاش مو
گهی کردی فراموش بعد امان
بنمات رفت سامان قرارش
ز بانفش گشت چون شمع آتش کو
فغانش ناله فریاد در کوه
ز بیتابی ز خود بیرون دوید
نشسته همچو گرد خاطر خویش

۱۲
 گه خواندش
 آه آنام بفتح
 جیح آفریدگان
 بن دانش بهد
 نیز آمد و دهنم
 نیز بدین من
 است ۱۳
 قه فودران
 یف حالت که در
 دانه سینه از نیمه بافت است ۱۴

[illegible]

ناز عذرت از دهنش آید / و چون وصل آن که آنکس باده
 کس که دل بسته افکند / زبانت مشوق و لب بند
 دل از زیارت عاشق کجاست / آه درون عمارت از
 مقلوب الاضائف عاشق کجاست / مقلوب الاضائف عاشق کجاست

وداعی کرد صبر خویش تن را سوار تو سن آرام دشمن زیارت عاشق مشوق و لب بند سراپا همچو برق آغوش پر داز دو بهر ره را بجاری که در جنت بیابان کرد قطع آشنائی نیم گلشن دیدار گردید بهوش فتنه بلبل سیم سنگ رسید آنجا که برق صافش بود بغارت داد ناموس قبیله پدر را خانه ویران کرده او چمن و می سن بوئی گل اندام گل باغ شکفته نامی خود چید نمودش یار بی در و تنگبار رویش بیت زین اگر دوزخ چو شوق بلبلان شد گرم پرا زده لهای جهان آرام برداشت	اجازت داد آن سیمین بدن را روان گردید شوق فتنه پرین بر آمد با درون آرزو بسند مشوق وصل آن سر مایه ناز ز راه دانش و تدبیر و حکمت وزان پس شد ز راه بیوفائی تماشا عاشق رفت رگ گردید شد از سودای آن گلزار نیز رسید آنجا که آرام دلش بود رسید آنجا که بوده آن جمیله دل مادر بجان آورده او دل آرامی جفا کاشی فانی چو شاه در رخ آن نازنینید بگوشش کرد عرض هم سواری بحکم عاشق آن معشوق نقون صبا را بوی گل گردید سوز عنان تو سن خوش گام برداشت
--	---

ناز عذرت از دهنش آید / و چون وصل آن که آنکس باده
 کس که دل بسته افکند / زبانت مشوق و لب بند
 دل از زیارت عاشق کجاست / آه درون عمارت از
 مقلوب الاضائف عاشق کجاست / مقلوب الاضائف عاشق کجاست
 ناز عذرت از دهنش آید / و چون وصل آن که آنکس باده
 کس که دل بسته افکند / زبانت مشوق و لب بند
 دل از زیارت عاشق کجاست / آه درون عمارت از
 مقلوب الاضائف عاشق کجاست / مقلوب الاضائف عاشق کجاست
 ناز عذرت از دهنش آید / و چون وصل آن که آنکس باده
 کس که دل بسته افکند / زبانت مشوق و لب بند
 دل از زیارت عاشق کجاست / آه درون عمارت از
 مقلوب الاضائف عاشق کجاست / مقلوب الاضائف عاشق کجاست

چهار

وز آنجا نیز دست بر ابر برود
 که آرد و دم برون از خانه اش
 بدو جانی که میخواید قرارش
 ریشید این غم چون در گوش نهاد
 و فاکر آنچه با او وعده بودش
 و آن پس جانب عاشق و آن
 بهر اول چو گرد از خاطرش رفت
 که آمد از دیار من فقیر
 بود چشمش ز جوش اشک زار
 دلش چون غنچه گل نگفت
 تمنای زیارت سخت چسید
 و در سنگ است از اینجا تا باو
 بسرعت رفته باز آیم چنگ
 ازین خدمت طلبکاران نخوا
 که هست از کثرت مردم فرار
 مرا شوقش اندان و برده از دست
 عزیز غافل از بازی ایام

از آن پس جانب شاه خبر بود
 بخلو خانه کردم نهانش
 ازین پس اینچنین سخن و درارش
 چنین شد غنچه خاموش شاه
 نه تنها وعده بل چیزی فروش
 فزیدی طرح کرد و کام آن شد
 شکری با نیت یعنی اینچنین گفت
 فقیری و پندیری بی نظیر
 چراغ روشن شب زنده دار
 شگفتن دشته امید بسته
 اگر باشد اجازت میتوان دید
 بپای شوق گامی بلکه کوتاه
 که ناید در میان پای و سنگ
 دو کس امیرم با خوشی مرا
 بود در حلقه وحدت قرارش
 که پای آشنائی در میان است
 رضا جوی دل معشوق خود کام

در این قصه که در این کتاب است
 در این قصه که در این کتاب است
 در این قصه که در این کتاب است
 در این قصه که در این کتاب است

چون غنچه خاموش شاه
 نه تنها وعده بل چیزی فروش
 فزیدی طرح کرد و کام آن شد
 شکری با نیت یعنی اینچنین گفت
 فقیری و پندیری بی نظیر
 چراغ روشن شب زنده دار
 شگفتن دشته امید بسته
 اگر باشد اجازت میتوان دید
 بپای شوق گامی بلکه کوتاه
 که ناید در میان پای و سنگ
 دو کس امیرم با خوشی مرا
 بود در حلقه وحدت قرارش
 که پای آشنائی در میان است
 رضا جوی دل معشوق خود کام

در این قصه که در این کتاب است
 در این قصه که در این کتاب است
 در این قصه که در این کتاب است
 در این قصه که در این کتاب است

شش غنیمت
ای ریشک از اینده
آه عین از اینده
بهرین ایام در اینده
بانه و غیره
بگو و فانی
فدای تو در اینده
آه و فانی
از خیر که بیشتر مردم
لاهوریده اند
انجام آه و فانی
شاعر و در اینده
زلال و فانی از خانه
او

چو صبر از خاطر قومت رسیدن	تو را سی شو که من خواهم رسیدن
نه فکر نام و نه پروای نایس	روان گردید و ران افروز طای
که شد همچون پر از دیر پنهان	نگه در عین دیدن ماند حیران
در و ن خانه دختر را ندیدند	چو اهل خانه از کار آر رسیدند
چگونه هم بر هر یک چارفت	یکی از دیگری پسران کجاست
برادر و شنه در کف بهر مرد	پدر و آرنوی زهر خورون
چو هوش رفته اش جانی نیدند	بجست و جوی او هر جا دویدند
بیزان خسرو کیبار و اسنج	مرنج ای از جهان و محنت نونج
کس ز نال جهان کارش بهیست	که امین کار گیتی نوشین ست
کجا هم که ده شوق با و نه تاب	بیاساتی بیاسی جان احباب
ز کمر ز نال دنیا رسته باشم	بدره جایی که از خود بسته باشم
خبر او نال شکاهه از خانه ارم و و پیش شکران	چو شد آن قوم صبح دل فروز
لکهای جبهه های جانسوز	بزم خود پی اخلاص این از
چنین کردند با هم صلیت ساز	مباد آگاه گرد و ز نال ازین کار
و در شهرت میان یار و غیار	چو از نشیده راز از لب عیان شد
عجز رفتنه آستین روان شد	رسید اول بدختر شاد و خندان
چو خنده بی نصیب از نام دند	

بدره جایی که از خود بسته باشم
بیاساتی بیاسی جان احباب
چو از نشیده راز از لب عیان شد
رسید اول بدختر شاد و خندان
بزم خود پی اخلاص این از
مباد آگاه گرد و ز نال ازین کار
چو شد آن قوم صبح دل فروز
خبر او نال شکاهه از خانه ارم و و پیش شکران

سلام
 منزه القادر القهار
 نام شریف و عالی
 چو شمس آید که در عالم
 جانگدازد و جان
 جانان بخشد و جان
 لعلش در دهر و در
 چو پادشاهان و پادشاهان
 رود و در پادشاهان
 آید و در پادشاهان
 آید و در پادشاهان
 آید و در پادشاهان

چون نام نایش شد ز نیت گوش
که ای مادر باین نامی که برد
بگو باری که اسم گیت این نام
بگفت این نام نام محوریت
بتی و دلکش و لیکن خاک نیست
و عشقت شعله اش ز قیاده جان
منش فاصد پایش زربین
شکرب گفت شد ناگفته معلوم
تو باش اینجا که من خواهم بر
مباد اتمت من بر تو بند
بگفتانیک گفتی را ایم نیت
چو شب شد گفت دختر را که خیم
بود و چاهی از اینجا نیم و سنگ
فقیر را سر جای است مسکن
گشت پرسد مکان و جای اول
نخود شد از و افشای این از
روان شو کاین مان مردم بکار

و فای خویش آمد بر سر جوش
 مرا کشتی رگ جانز افشرد
 که میزد و مرا شیفش کام
 خراب آرزوی گفت گویت
 چو چشم خویش بپا زنگاه
 سمن ارش بنگ نپسوزان
 بود و موقوف ز خصمتای گفتر
 خمش ز حمت کش گرد و پیوم
 که عمر انتظار من سر آمد
 و گر یابند اندایت پسند
 ز روی مصطحتها جانیم است
 سندی سعی را کن گرم همینه
 چو بخت مدعی بس تیره و تنگ
 بکمر و فن برادر خوانده من
 بگو از دشته ان این کهن سال
 که از عمر هست با من یار و ساز
 ز هماننداریم فرصت نداردند

از آن وقت که در آن
 راز تو خواهم شد
 چه اگر از دست
 یار موافق نیست
 ۱۲
 عطف شدن
 آب از حسیس
 بزد دست گرفتن
 عطف قبول شک
 از گرفت نیست
 حلقه سوسه

فان من لم يزل يلهو
فانما زلت دهره

در آمد سوی زندان بادل ریش
 چه زندانی بپسنگی چون دل بود
 چو بخت دشمنان تار یک تیره
 سی چون باطن ظالم در روش
 گمور وزن دیان بکشاده مار
 در آن محنت سر اجای نفس گیر
 شکوه دخته که شاد شد اسیرش
 شده هر دو بخت گیری گرفتار
 یک از دیگر احوال پرسان
 ز شوق خویش با هم غم خور
 قسما بر زبان اوجبه تسکین
 که گریه ایم ازین زندان ربان
 بر آیم از دیار خویش کجای
 بقصد هر که گردیده رفته
 تسلی که دس شاد در آن حال
 خبر یابد بهین از کار این قوم
 خدا می نشنم رایا و میکرد

اسیر یوسف زندانی خویش
 زگر و دش ساکن او زنده کرد
 تعفن تا بسقف او ذخیره
 تبه چون حال مظلومان بر روش
 درش در کمنه گور افتاده غار
 چو شاد باز رفتی پانزنجیب
 بزندان گشته همپا ناگزیش
 نگهبان دو گنج حسن یک مار
 بهم تهمت کنان مرگ عزیزان
 اساس عشق محکم تر نهادند
 بنای عهد و پیمان کرد و گنبد
 کنیم انگیز ربط آشنائی
 بهم باشیم دور از چشم غیا
 نه شور محبت نه بیم قلعه
 که می آید عزیزانیک بدنبال
 بتازد با نهر اران شعله بر بوم
 دل از زندان غم آزا و بکشد

خبر نیست

باز در زندان ماند
 در آن محنت سر اجای نفس گیر
 شکوه دخته که شاد شد اسیرش
 شده هر دو بخت گیری گرفتار
 یک از دیگر احوال پرسان
 ز شوق خویش با هم غم خور
 قسما بر زبان اوجبه تسکین
 که گریه ایم ازین زندان ربان
 بر آیم از دیار خویش کجای
 بقصد هر که گردیده رفته
 تسلی که دس شاد در آن حال
 خبر یابد بهین از کار این قوم
 خدا می نشنم رایا و میکرد

ازین زندان
 خبر یابد بهین از کار این قوم
 خدا می نشنم رایا و میکرد

سپاس

۴۶
در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

ز دندانش بجانها شعله خوریا
 ز آب تیغ طوفان اجل خاست
 نشان جسم از دلهای زوت
 شکفته گلشن زخم سپان
 ز گردنهای بی سیم چو پستان
 چو گل آمد میان زار خیم برود
 نه زان طوس نه زین سوتقال
 کشید این قننه کارش بر دراز
 بصدیر حمی یار ستمگار
 قیامت آمد و گردش گشت
 زمین صحن کان کله پز بود
 حباب کاشه سر شد نو دار
 جهان پر شور بانگ الا ماش
 بجای نیز بانگ گشت زمار
 نهان گردید چون نگ پریده
 نورش گشت و نبال قیامش
 حقیقت در آتش ۱۱
 نمودنش ره زندان شاد

در افتادند با هم گویان
 سلامت خست بخت از چپ راست
 به تندیهای تیر ناوک از شست
 به جانب ز فیض آب بیکان
 روان گردید خون به آرا
 در آن آشوب گاه عرض نبرد
 نه زان سحر نه زین سحر
 چنین چندی چو قائم ماند باز
 شمشیرش بر آمد بر سر کار
 بوقت نیز دمازها و ران داشت
 از آن سحر با کینش بر زمین و
 به بخون اعدای تب کار
 ز ریت از صف دشمن عیان شد
 به دهن آمد ز اعدا آخر کار
 صف افتاد شکست کار دیده
 عزیزان فتح چون آمد نصیبش
 بشهر آمد خبر برسان شاد

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در روز دوشنبه
۱۲

در این کتاب که در این شهر
 در این شهر که در این کتاب
 در این شهر که در این کتاب
 در این شهر که در این کتاب

عزیز از بیدلی افتاد و بیوش شنیدن زحمت و مردن و آشد زول سر کرد و صد آه الم ناک مبارکبا و عیب و جانفشانی بقربان سر صد مرگ ناگاه سرور راه شاه بافتن سوخته غم آید جلورین برگ خوش را ضعیف شد چند شکستن کرد دستی در کمر بزرگ عهد خوابانست به بغرم جنگ فوج تشنه خون جو برق نماند شیر باز بنیر از کاسه سر سبز بنیر از جامه صد چاره روشن سپاهی چون صفت مرگانی بکار جنگ بس نامهربانان اجل ماتد بر دشمن رسید	چه صورت این چنین پدید در گوش چو این غم نغمه اش آتش شد سرش بر دشت بیابانی چو از خاک بیار آن گفت با صد ناتوانی چه عمر است این جدا از روی آناه علاجی نیست غم از ناخوشی همین گفت و تبوس کرد همیشه دو ان همراه او یاران بسند ازین تازش بافتن شد خبر سر آبا آن کرد شکسته غم آید ز شهر خویش بیرون سر بردوش و در کف تن نهاد بنوده بر سر آن قوم بی سر ندیده هیچکس زان مجمع برتن ز کجای سی سخت اگر نبوده اردین سو عاشق کشتن جوانان یکایک بجز برق از جادوین
--	---

سرور از بیدلی افتاد و بیوش
 شنیدن زحمت و مردن و آشد
 زول سر کرد و صد آه الم ناک
 مبارکبا و عیب و جانفشانی
 بقربان سر صد مرگ ناگاه
 سرور راه شاه بافتن
 سوخته غم آید جلورین
 برگ خوش را ضعیف شد چند
 شکستن کرد دستی در کمر
 بزرگ عهد خوابانست به
 بغرم جنگ فوج تشنه خون
 جو برق نماند شیر باز
 بنیر از کاسه سر سبز
 بنیر از جامه صد چاره روشن
 سپاهی چون صفت مرگانی
 بکار جنگ بس نامهربانان
 اجل ماتد بر دشمن رسید

در این شهر که در این کتاب
 در این شهر که در این کتاب
 در این شهر که در این کتاب
 در این شهر که در این کتاب

شب غنیمت

گرسنگی

وفاقی عبارت

میرزا علی شریف

جاءه في سنة ١٢٠٠ هـ

گفتار

اورینڈ

فولہ پورہ

خون و زهر

محمد ابو بكر

وہابیہ

افشاده کاغذ نوشت

۱۵۰

والله اعلم

۱۵۸۵

انوار شریف
محرم الحرام

خانہ

ع. ۱۰۰۰

ازینجا

خمس

الحمد لله

مفتی محمد رفیع

برای

نظامیہ کے بارے میں

میں نے

27

میں نے

ز دایغ نیم به جوشید کاش
 وین کبریز حیرت انشا
 بدون آمد چو آه از سینه مشعر
 اگر چه بر دوش گردید احوال
 بصحرای در آمد آن جگر خون
 چه صحرایان نار از خون نجیب
 شکار اندازیش فایغ ز آرام
 چو در میان در شک عاشقانه
 بجستم دشت گردانش نمایان
 وین صحرایمیکر دید و لرزش
 که ناگه شد دم صبحی نمودار
 آب رنگ تپلم جمله نالان
 که اشب زوشیخون بر دوا
 شده پیر جوان بیکانه خویش
 وین صحرایم چندین که به نسیم
 گل اندامی که شاهد بود و دانش
 برنگ و سینه گل بسته بودند

کهن زخم جگر گرم تراوش
 روان گردید چون مجنون بصحرای
 دمان تلخکاش شیشه زهره
 همان خیل و شتم بودش دنبال
 که استقبال کردش روح مجنون
 نیتان و نظره با انچه تیره
 ز موج سبز آتش در هر طرف ام
 تیر هر خار بن جگر روانش
 ز نوک سبز شونیه های شرکان
 غلام یوسف گم گشته خویش
 گردی سینه چاک و گریه پشیمان
 با فغان از کف ^{شیشه} پیدا و افتان
 گردی غارت آئین سجده ایام
 و بی طلم قوم ناحق اندیش
 بجهنم از کف آن قوم رستم
 دود ما بوده است آتش تفتان
 چو بلبل با درون خسته بردن

اندرینجی سر دوات ۱۲

از غلام فیاض کمالی
افغان بنی

فشیخ غفیت

[illegible]

مویس از پشت پاس آن آل را
 کعبه پایا لطافت و دوش بر دوش
 قدا و از قیاست یک قدم بشین
 نه تنها شاه من خویش را اجست
 دل او هم فدای روی شاه
 و گل بر روی هم حیران چو گل
 زده بر آتش دل حسد و دهن
 گل رخسار آتش بر افروخت
 بهم فرو دیده دیدن جستجو داشت
 پیش خرمی و لهاک و بر جوش
 حدیثی را که دل از لب نرفته
 سوادش آنکه در دل مشتق ز دوش
 شب آمد پیش آن خورشید را
 نماید از روز بایستی چون عکاس
 شب آنجا بود و تنها و تپ و تاب
 نه بهر روی که با او گوید این از
 نهان و پرده دل گرم فغانها

بخسار تباران ز دست روبا
 خانات کن خون سیاوش
 خرامش خضر را و رفتن از خویش
 که آن مشوقه را هم محو و خست
 خراب غم سنده جادوی شاه
 فتاده آتشی در سرین گل
 و شمع از یکدگر گردید روشن
 بزنگ لاله و لهاک میان خست
 بهمین چشم خندان گفتگو داشت
 حجاب انگشت بربز که خاموش
 زبان شوخ و نبار گفته
 جواش آنکه فهمیدیم خاموش
 خیال طرّه خود کرد و اورا
 ضرورت کرد تکلیف اقامت
 بزخم دل نیک افشانه متنا
 نه دسوزی که سوز دهر این از
 خموشی داستان و رستمها

品

بی بی دفا
 قزلباش
 عیادت
 بیت
 طوطی
 شاد
 مروت
 شکایت
 نو ویا
 باشد
 باشد
 تاب

باستان ایستاد
 افغانست
 قویش
 روشنی
 درق
 شاد
 شب
 علامه
 ساقی
 ازین
 رفیق
 قور
 سلام

[illegible][illegible]

بهین برینے آن نازمین حور
 لبش با آب حیوان در تکلم
 و من گفتم سید از غنچه بوئے
 ز دندانش چو قسم و سخن
 از آن سبب ز تن دل حریف را
 صراحی تا نظر کردش بگردان
 خراب بازویش تاب تو نهان
 بر بهزیای طلب آما و احسن
 مرا با ساعدش دلبند از دست
 خانی خجسته اش غرید و لها
 بر پیش چون داد نور خویش از من
 بر روی سینش سبب دو پا
 شود و دیوانه اینجا موش و صان
 که تکلیف دست اندازنی و
 جایزین پیش منع گفت گو کرد
 خوش آئینه نیز بنگ زانو
 رود و بر جاسخن زان ساق پرنو

که شد موجی بلند از چشمه نور
نموده عرض جانها و قسم
ندیدم من شنیدم گفتگوئی
و بان از گوهر یکدانه شد پر
لطافت نخت آجم در وین نامه
سرش فرو داز بس سجده کردن
سپهر افکند دوز و دش کمانها
که پز و رست موج باد حسن
که در دشتش رگ جان نجات
هلال ناخش عید تماشا
نماز صبح بر عشاق شدش
عللج قوت ضعف نظاره
که دار و شوخی چشم پر یاف
سریه سرامایه بالیدن شوق
ز زانو جانب آئینه رو کرد
کز دشت طوطی طبع سخن گو
کند آتش بجان شمع کافور

[illegible]

بہر جا تو منش طے کرد رہے
 غباری کز رو او داشت انگیز
 سرخار ریش دریائے ہما
 روان عاشق قماشان ریش
 در مہمان سہ از ان مہر انور
 بہرست راہ را چون ماہ رفتے
 شد ہی ہر شب ز روی و فوز
 ز رخس و لکش آن غارت خور
 چو آخشد سفر پر شور پنجاب
 روان شد جانب کاشا بدست
 عزیز از مقدم گوشت آگاہ
 شد از فیض محبت بی کم و کاست
 نظر بروی او جو لا لنگری کرد
 رخ کی جلدو رنگین ز گلزار
 ہنوزش نو بہار حسن و جوش
 ہنوزش غمزہ و جاد و طراوت
 ہنوزش انجہ بیالیت موجود

بجای گرد و برنجاست آه
 بگفتی سر ز راکز وید و خبیر
 برشکان تبان سگر مر دعوی
 کتا نفازش را و با تالش
 شدی چون طالع خورشید خاؤ
 بزرگ مهر تابش راه رفتی
 چراغ طالع شام غریبان
 بماندی صد بیابان چشم بدو
 شکم سوی جرات شد عنان
 که این عاشق نوازی طالع اوت
 چو برق انظار میر جنت ناگاه
 سعادت یاب پابوسی که سنجوا
 تماشا عرض سودای بری کرد
 گکاهی آرزو را جام سرشار
 هنوزش ز گس ظالم قوج نوش
 هنوزش عشوه گرم بی نیاز
 هنوزش آتش رخسار بی دو

شفا بر دواخانه
 همانکه از آب انوار
 در این مصلحت خوشنویس
 باشد ۱۲
 شیب آه چنان
 در سنج دلال و غایت
 کلفت شست و دار و
 چراغ روشن که در
 شام هر از صبح که است
 بنگیرد که در شام
 در دواخانه را طاعت
 شام شفا بر دواخانه
 سکه در دواخانه
 در حسن و دلش آه
 غایت و دلش آه
 حسن او چشم به
 او بود و میباید
 یکلیف او و دواخانه
 بیا بیا و در دواخانه
 در شام و در دواخانه
 آفریند آه و دواخانه
 از شفا بر دواخانه
 شفا و دواخانه
 شفا و دواخانه

[illegible]

[illegible]

عزیزش دیده چون بی پرده کاک
که امی شاهد عزیزم من عزیزم
و لی اخفای از آمد ضرورت
کشیدش در بر آن آرام لهما
غمش میخورد و همنایش میکرد
بخلوت گرم عاشق پرورشی
نشد آگه کس جز یار دل جو
سه شب در خلوتش باز و نشان
بیاساقی بیای نامز پرورد
بدیه جامی که باشد غارت نباش

نحال خوشتن کردش خبردار
که از دست تو چندین بی تمیزم
بخلوت می نشد دفع کدورت
می مقصود اندر جام لهما
دلش میبرد و جانانش میبرد
پری دیوانه محو پری شد
نحال قاصد پیغام خود گو
فغان شد فتنه شد شور جهان شد
که یارم و عده زود آمدن کرد
غم سحران کن از خاطر فراموش

صفت آرام لهما ۱۰

ششیدم قاصد فی خنده فرحا
 بگوشش گفت رو کانیک سرم
 روان گردید پایاران بی پیوست
 بی از درو عاشق گشته آگاه
 بساط بی نیازی در نور دیده
 روان شد بازاران مهر بانه

[illegible]

[illegible]

بگفتش خود شده بمجموعه غم
 بگفتش خجسته یکسر که و سه
 غنیمت نام بود آتش زبانه
 نیاز نماز رقت دیدم یکدو
 ز دل برخاست میل جستجو
 که با قاصد میساند جوابش
 خراش سینه هم همراه از
 شتر ارمیض طوفان دیگر
 ز صحرا می جنون سیلاب دست
 که حرف او ز جائے میدهد یاد
 بدل جا کرد و پنهان گفتگویش
 رسد بانگ شکست شیشه در گوش
 آتش از چهره بد نام کردند
 بخلوت بر حرف آهنگ را
 که برگور از خوشی و نام خود را
 درین ابرست پنهان چهره رو
 شراب تند باشد آب جوت

[illegible][illegible]

[illegible]

که می آیم ز شهر عشق بازان
 ز ستاده غریزیم سوسای شاد
 بدتش کاغذ پیچیده بود
 چو شب شد آمده در کوی دلبر
 رسانیدند در گوش پر ز ادب
 پر بر دانه در دست دارد
 برآمد شرق آرا ماهرو
 بر آمد آفتاب طالع خویش
 چو شد آن برق راتاراج ناموس
 بعاشق نامه زد و آتش بیکبار
 شکر لب بعد آن مکتوب خوانی
 که و اگر حال آن مشتاق نیست
 بگفتناصحتی دارد در احوال
 گفتنا با که دار و صحبت گرم
 بگفتنا گیت شمع مفصل او
 بگفتنا و نشین یارش که است
 بگفتنا ذوق تیز اندیش است

۹۱
اگر از تو که در حق خود بخت
بیا افتاد زدن و کشتن
صدید کسب کنایه از
کسان شقاق بنام خرمی
و نشسته و نشسته و نشسته
قوله شد آخرا و ادا کرد
عبارت از غرض از کلام
دام حلی بود و دوا کرد
یکای نخست و نخست
حضرت فخریه با او
لغات نفیگی نسبت
از او را و

مشکوئین

برای عرض حال خاطر ریش
که چون میعاد وصل یار دوست
شنیدم حیلۀ عرض پدر کرد
که صید سیر و شت لاله زارم
ز شرم و حشتی در دل فرو برد
پدر دانست کین لاله اوه یار
همان بهتر که صید غزاله
شد آخر بهر دایم حیلۀ گستر
بر آمد جانب صحر اچ صیا و
روان همراه او فوج ز لشکر
ز هم از ان کی را کرد آگاه
تو باش اینجا و حفظ از من کن
بسر در می فوجت برگزیدم
چنین گفت بدل شوق غلو کرد
در آمد یک تاز کشور شوق
نمان در گرد و دشت رنگ و بو
بشهر یار چون نزدیک تر شد

گر داند دل اینجا کیے تنزدان مرا ۱۵ و دلش بر لب و یارو چاره ای با جان ملک مهر غرض کنند جدا بنده ۱۶

[illegible]

همیشه که در اینده باشد
فردا اینسان کرده بود
بخت و شکر را خاک
باید قاصد آن پادشاه
در کارهای بی چون و چرا
نموده و بطوراده نقل نموده
این بیات را مقدم
احسان بی تکلف
کرده

[illegible]

بیاساتی بسیار ای جان حبشید	بره جامی تو آتش دهنه خورشید
نموده شکر غمها سیاه	شب هر چه بران دهد اینک گوا
خصت طلبیدن نشان از عزیز و فستق بوطن خود	
ندارد عاشق آن طالع ندارد	که یکدم بر مراد دل بر آرد
شب و صبحش برنگی در گذار	که پنداری چو غش از شر است
و گر از مانداری این سخن است	همین آننگ شایه شاه است
که روزی گفت با آن رنج نبرد	عزیز خاطر غم شاه درد
مرا شوق وطن برداشت از جا	هوا به خانه در دل کرد ماوا
که دارم مادر حبه ان کشیده	بجز من روی روز خوش نگیرد
زهرم در دلش داغ جگر سوز	چو صبحش چاکها در سینه هر روز
و بی خصت گزینم اضطرا	شوخم صبح وطن را آفتاب
بگوش عاشق آمد چون خطایش	ز مرگان تر زبان شد در جایش
که تاب در و بجز آن نیست کام	ندارم طاقت مردن ندارم
نه تنها دوری دلدار شکل	خلاف رای آن بسیار شکل
اگر گویم بر و بر من محال است	و گر گویم مردیم ملال است
چو عاشق ماند ازین اندوه دلکش	پیمایش که در پیش فتنه خویش
که پاس خاطر جانان ضرورت	خلاف رای او از عشق دور است

سید ابو طاهر

مشارفت کو کمر لڑا
درد چشم کو درد
بشا پوئی انگشت
آه مراد از عاشق و عجب
فردا کو عشق عاشق
موت دست نازم
۱۶

سپهر افامه
فردا که در این روز
باز ازین فصل طلاق
عشق بدو شویش
دوستی از دین او
عشق ازین عشق نهاده
موتی از آنکه
دل خود نشاند

شده از کتب نشینی نکته دانی بیا در کتب شاه در آئیم رفیق مولانا غنیمت برای سیر مکتب خانیه شاه	اگر باور نداری آتشی بتقریبی که از دل کشایم
شغفم دوش از طرز آشنائی خصوصاً مکتب عشق آفرینی مرا روزی بدل شعری آشنائی با سید تماشای نگار برآمد به در مکتب خروشم بگویش شاه آمد ناله من مرا از مهر بانیها درون اند ز سر پا کرده رفتم کف قدم پیش بجفتا پیشتر پیش رفتم ز دست من بصد اعزاز برداشت ز مهر اول غبارش را بر افشاند پسندش کرد و گفت من خریدار بجفتا قیمتش گفتم گاه بجفتا یا نتم زین پیش مخروش	که از کتب نکوتر نیست جائی مقام همچو شاه نازینی کتاب صبر را شیرازه و شاه نمودم جانب مکتب گذار که من سیپاره دل میفرستم بغل پرورده بخاک من خرد از مهر بی بیرون در ماند بلا گردان لطف طالع خوش تکلف به طرف از خوش رفتم غلط گفتم چندین ناز برداشت پس آنکه سوره اخلاص بخوان بگفتم ارشود طالع مددگار بجفتا کمتر گفتم که گاه مبادا بشنود او خوند خاموش

[illegible][illegible]

و اعزت الاف كبريت
 را داخل بودین باری
 غنیمت است ایمانی در
 زندانی عیش را طلب
 غنا طلب از در کینه
 آه چون دل از دست
 رفتن از دست باد
 عین ایام و دست باد
 خیر و بر سر باد
 از کبریت باد
 بدست کبریت باد
 کبریت باد

مستغنی نیست
که که در دل خود زین
سبب و سبقت شریف
دل آدمی را در
زندان است یعنی از بند
۵۲

ز دست سیلی این دیگر بفریاد
 یکی از سبق دل سبقت اندیش
 یکی در اختراع حیل چند
 یکی بپایار حشمتش بهمانه
 یکی را مانند لب از حزن خاموش
 بسیرت آن گریه خوانان سبق
 یکی با دیگر می در صحت خویش
 یکی بر سبق نوبت طلبکار
 زده چون غنچه ز انوشیروان
 همی خوردند وقت عمد و پویند
 نظر کردند چون بر روی شاه
 ز طفلان هر طرف به خواست یاد
 صفای صفت رویش چو دیدند
 شدند طفلان آن غارگر تاب
 بخت استادش ای محبوبه ناز
 بت نادیده کتب گشت بهوش
 چو از روی حجابش لب بلبان

مرا و خاص خاطر مرگ استاد
 کتاب دیگری انگنده پیش
 که زان آفت نباشد روح آفونده
 معلوم در دعای عاشقانه
 سبق چون نام مشتاقان اموش
 سخنانده و چنانچه گردانده ورق را
 ز کتب خاسته لیکن پس پیش
 زبان در حرف دل مر سیر باز
 که دل خون شد ز دست او دیده
 برگ حضرت آفونده گوسفند
 شدند آشفته تر از موسی شاه
 که یار آن آتشی در کتب افتاد
 ز خجلت جمله پیش خط کشیدند
 چو طفل اشک ماخوینان آید
 که بسم الله ز بسم الله کردن آغاز
 بزبان غنچه گل ماند خاموش
 شنیدم من که استادش میخواند

[illegible]

عبارت از ششده
شدن در آب فندقی
نیست یعنی ششده
است در آب فندقی
آه بسم العزیز
مفتوح است و در
خیال که من گفتم
آه بسم العزیز
مفتوح است و در
خیال که من گفتم
آه بسم العزیز
مفتوح است و در
خیال که من گفتم

داستان فتن شاه و کتب

مکتب میر و طفل پری را اگر باشد علم خود سلاطون اگر نیست طفل مکتب او ازین مکتب نشین طفلان کمی بنیم سر استاد شاه وزیر آن دفتر عشق بلار بنا کرد گفت کامی سر مایه جان اگر خواهی دولت مکتب نشین که میر سم مباد از خیانت باقبال سخن سروش و اش پری بر می که مکتب بود و نامش یک خاور و دو صد خوشه کتاب زیر تور و های رخشان شسته بر طرف طفل پری را مق خوانان حرف بیوفانی ابر زبان چون رگ گل	مبارکباد و مرگ نو بستان باز که روز خواهر گشت مجنون رسد به شب بگره و نوبت پیام ما که میگوید باخوند نثار تحفه بیداد شاه بغیر عاشقی استاد فرهاد من و استادین مشق حیران همزادان خود و الفت گزین بگره خاطر گرد و ملات دستان از قد و شمع تیان ز روی حسن صیقلندان غلام بیک زندان و صد یوسف چو گل رنگین شده در دست طفلان بغیر دلربایی هر یک استاد و ماد مشته لوح آشنائی تکرار سبق آواز بلبل
--	--

این کتاب در مکتب میر و طفل پری را
اگر باشد علم خود سلاطون
اگر نیست طفل مکتب او
ازین مکتب نشین طفلان
کمی بنیم سر استاد شاه
وزیر آن دفتر عشق بلار
بنا کرد گفت کامی سر مایه جان
اگر خواهی دولت مکتب نشین
که میر سم مباد از خیانت
باقبال سخن سروش و اش
پری بر می که مکتب بود و نامش
یک خاور و دو صد خوشه
کتاب زیر تور و های رخشان
شسته بر طرف طفل پری را
مق خوانان حرف بیوفانی
ابر زبان چون رگ گل
 مبارکباد و مرگ نو بستان
باز که روز خواهر گشت مجنون
رسد به شب بگره و نوبت
پیام ما که میگوید باخوند
نثار تحفه بیداد شاه
بغیر عاشقی استاد فرهاد
من و استادین مشق حیران
همزادان خود و الفت گزین
بگره خاطر گرد و ملات
دستان از قد و شمع تیان
ز روی حسن صیقلندان غلام
بیک زندان و صد یوسف
چو گل رنگین شده در دست طفلان
بغیر دلربایی هر یک استاد
و ماد مشته لوح آشنائی
تکرار سبق آواز بلبل
 این کتاب در مکتب میر و طفل پری را
اگر باشد علم خود سلاطون
اگر نیست طفل مکتب او
ازین مکتب نشین طفلان
کمی بنیم سر استاد شاه
وزیر آن دفتر عشق بلار
بنا کرد گفت کامی سر مایه جان
اگر خواهی دولت مکتب نشین
که میر سم مباد از خیانت
باقبال سخن سروش و اش
پری بر می که مکتب بود و نامش
یک خاور و دو صد خوشه
کتاب زیر تور و های رخشان
شسته بر طرف طفل پری را
مق خوانان حرف بیوفانی
ابر زبان چون رگ گل
 مبارکباد و مرگ نو بستان
باز که روز خواهر گشت مجنون
رسد به شب بگره و نوبت
پیام ما که میگوید باخوند
نثار تحفه بیداد شاه
بغیر عاشقی استاد فرهاد
من و استادین مشق حیران
همزادان خود و الفت گزین
بگره خاطر گرد و ملات
دستان از قد و شمع تیان
ز روی حسن صیقلندان غلام
بیک زندان و صد یوسف
چو گل رنگین شده در دست طفلان
بغیر دلربایی هر یک استاد
و ماد مشته لوح آشنائی
تکرار سبق آواز بلبل

بنده و یا اهلانش بود
 در او از جان باطلانش بود
 چشم و زخم و زخم و زخم
 از غفلت و غفلت و غفلت
 در کمال و کمال و کمال
 گویند و گویند و گویند
 بنده و یا اهلانش بود
 در او از جان باطلانش بود
 چشم و زخم و زخم و زخم
 از غفلت و غفلت و غفلت
 در کمال و کمال و کمال
 گویند و گویند و گویند

که آن شک تدر و درمگ طاق چو عاشق رویا بوس پدر کرد ز ماه و مهر شد بچ و دویک و شمع افروخت و فانوس غوغ ز باد امد و مغرب می یاد میداد و لاسا شد خوشامد گوی شاهر خیال بدگمانی از میان رفت ز دل بیخ نکال کیسینه بر کند لب گوهر فشان خویش بکشاد جوانی یافتی گوهر فداش ز پوشش دلربائی جانگدازان چو دار و بهره کامل نه اوراک بجانش میتوان چون موهو و که فزود از کرم پر خرمن شرابی گر نباشد کوکنار	هنوزش لب نیاموده بیاویس رسید و از ادب تسلیم سر کرد کشید آن هر دو را یکبار در بر پدر از جلوه آن هر دو سر جوش کنار از عاشق و موقوف آباد نوازش بوسه زد و بد و بدی حدیث مهر و الفت بزبان چو پیر کامل آن جان خرومند برای استخوان آن پیر زاد سواد می نمود از فهم و دانش تسلی کرد و پیر یکبار از آن بگفتا باغ ز این طفل چلاک توان ترتیب کتب خانه و پسند آمد به عاشق نیز این چند بیاساتی توانی کرد کار
---	--

که دارم از تناس دل ریش
 خیال سیر کتب خانه و ریش

بنده و یا اهلانش بود
 در او از جان باطلانش بود
 چشم و زخم و زخم و زخم
 از غفلت و غفلت و غفلت
 در کمال و کمال و کمال
 گویند و گویند و گویند
 بنده و یا اهلانش بود
 در او از جان باطلانش بود
 چشم و زخم و زخم و زخم
 از غفلت و غفلت و غفلت
 در کمال و کمال و کمال
 گویند و گویند و گویند
 بنده و یا اهلانش بود
 در او از جان باطلانش بود
 چشم و زخم و زخم و زخم
 از غفلت و غفلت و غفلت
 در کمال و کمال و کمال
 گویند و گویند و گویند

چشم شمع ناسور جگر با
 بیعتی بی سپهر از دست او
 بجز نامه عصیان شماران
 که قول و فعل من گیرنگ باشد
 بنییر از راستی کاری ندارم
 حدیث ناکسی را گوش کردم
 بشیما نم کنون از کرده خویش
 عقوبت پیش ازین توان بود
 مرگ گشت چون سوگند نامه
 بقاصد او و قاصد ره پسر
 چو آخر گشت بر قاصد دیدن
 تسلی نامه سوگند مضمون
 غزنی آن نامه او اگر برخواست
 روان شاه مقصود و پیش
 ز خلق شهری و افواج و لشکر
 بان شوکت پدر چون یار و دو
 پسر چون جلو و دیدار در وقت

برترگان سفید نیشتر با
 بگرگ در پیر یوسف فتاو
 بزخم خاطر بند و داران
 دل و دینیم یک آهنگ باشد
 بغیر از صدق دل داری ارم
 چراغ هوش خاموش کردم
 چاه و دیدم ز پیش آورده خویش
 ز من در آنچه باید برگشت
 ترشح سوخت در مفرگان خانه
 نظر شد برق شد باد و سحر شد
 رسیدن شد نصیبش از رسیدن
 رسانید و غم از دل کرد و میر
 غبار از دهن خاطر افشانند
 رخصا سند و قاصی طالع خویش
 است قبالتش آمد در و جشم
 همی گفتی که چشم مدعی کو
 بپا بوس پدر از شوق بشت

در دست جان
 کما عظام و عظام
 نشان از انگشت
 بنییر از راستی
 دل و دینیم یک
 بغیر از صدق
 چراغ هوش
 چاه و دیدم
 ز من در آنچه
 ترشح سوخت
 نظر شد برق
 رسیدن شد
 رسانید و غم
 غبار از دهن
 رخصا سند
 است قبالتش
 همی گفتی که
 بپا بوس پدر

آن کار بسیار است که در این
 که در این کار بسیار است که در این
 که در این کار بسیار است که در این
 که در این کار بسیار است که در این

مشنوی غنیمت

[illegible]

از دهن فک او اورد
عشق و تنگی آن بهمان
در هیچ وجه نیست بود
و کار بعضی فعل و کار
برد و نتواند شد
را با او انتمی است
و جگر رنگ با عشق
صبا کنگار و تنافض
عشق و سر ناپید و سر
از عشق است

تاج بازی آه جگر سوز
 بسبیل کاری دو دوتنگ
 بصدای کینیکاه غنا فل
 بتاراج متاع صبر و لبا
 بر بیم آتماس بوسه خواست
 بسوگند دروغ خوب و یان
 با وج همت عالی ستاده
 بلطف نایب چیده یار
 بدست اندازی مرگان جنگ
 بدستاری ز شوخی نیم بسته
 بکشمه یو ای سینه سرد
 باد آب دلا ساری ضرر است
 بصورت ناله و لهامی امکا
 بگیسو تاب پیچیده آه
 سنجاب و لبان باد و خوزه
 بعاشق درستان شهر نصا
 بذوق نغمه اهل خرابات

بگاشتن ساری دلغ و دل فروز
 تبخیم افشانی اشک جگر رنگ
 بنخیم سیر و دام کاکل
 بآماج نمان در آب و گلها
 تیرس شکوای کم گاه
 بدعوی در ست فتند جوین
 بجای پستی فطرت فتاده
 بمضمونهای شوق انگیز دیدار
 به بند نخوت حسن فرنگ
 درست افتاده طرف شکسته
 بسیر زعفران چهره زرد
 به تنبیه جفای سخت و درک
 بسیر از بنگی ساز شب تار
 بشجون کردن فریاد جانگاه
 بهجت عاشقان نیم مرده
 بمردی دشمنان عرصه لاف
 بمشوق زخمه ساز مناجات

[illegible]

مَشْنُوۃ غَنیمت

[illegible]

12

جوابش داد آن عمار بر کار
گر آن پیری جوان و دلست
مرا با او کد امی آشنائیست
غزیر را که میخوای شست
اگر راضی شود بکشتن من
در آمد در سخن و دل داده او
که ای حرف محبت کرده غافل
پدر کار یکد با من کرده پیش
برین پیغام دل نتوان نهاد
حدیث در و مندی ناکسبت
پس از کشتن اگر برگرد از عهد
نذار و گرد بدل انداز بیداد
مبارک قاصد حاضر جوابان
روان شد مرده اقبال برب
گزارش کرد و پیغام شنید
حدیث عید باطن حین ظاهر
بیاساقی که طرح آشتی است

که ای پیغامهایت بس نزار
گهر با نذر برای دیگر سفت
که در حق منش این دلر بانی هست
ولی هوشش بصدای نیکو چیست
سر زلف است زنجیرم مگر
اسیر در قضا افتاده او
در صلح و مدارا بر خست باز
نکرده هیچکس با دشمن خویش
مراد خویش را از دست دادن
که میداند که خالی از فریبست
چه طفل از شک خواهم شد فنا
و شقیقت نامه اش باید فرستاد
ز صبا می محبت حجابان
نیم تیز رو را پیر بند هب
حدیث از لب کوثر چکیده
تسله دل و آرام خاطر
بی نشان ز دل گردیده بر جفا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

کتاب در طب و عطر از ترتیب او
نک پاشیدنی آغاز کرد
شش تنق عرض سودای خون
زبان تیغ او میگفت از دور
برنج دوری مطلب بید
که چون بود تیغ تیز نهوشان
غبار برده در غزال کردند
ند است کرد بهمانند زدند
حدیث مدعی نتوان شنودن
علاجی کن که دارم در جگر درد

زبان بی اثر گوی گشادند
خراش زخم لغت ساز کردند
چو گفتن در جگر آشوب خون کرد
جواب اینهمه بر خویش مغرور
که برگردید راه خویش گیرید
نکرده کار حرف خود فروشان
همه فتند و عرض حال کردند
پیر از کرد و خود شد پشیمان
بیاسانی بیاسی دل ربودن
بیک جامی فروکش ساز این

قاصد فرستادن پدر عزیزی پیش شاه برای طلب

بیاسان آن یعقوب بشنو
پدر در ماند کار پش
دو امیکه و بیماری برآسند
چو در میبینه فکر کار در ماند
برنگ غنچه شتی سینه نشان
نشستند و سخن آغاز کردند
حدیث دوری مطلب بشنو
علاجی خواست ز حنث بشنو
بر اندک آب زوشه شعله وجود
خود پرور و گان چند را خواند
همه خونین دل و خاطر پریشان
در اندیشه مارا باز کردند

بیاسان آن یعقوب
پدر در ماند کار پش
دو امیکه و بیماری برآسند
چو در میبینه فکر کار در ماند
برنگ غنچه شتی سینه نشان
نشستند و سخن آغاز کردند
حدیث دوری مطلب بشنو
علاجی خواست ز حنث بشنو
بر اندک آب زوشه شعله وجود
خود پرور و گان چند را خواند
همه خونین دل و خاطر پریشان
در اندیشه مارا باز کردند

شعری غنیمت

شاهزاده آقا میرزا محمد باقر خان
میرزا محمد علی خان میرزا محمد باقر خان
میرزا محمد علی خان میرزا محمد باقر خان
میرزا محمد علی خان میرزا محمد باقر خان

بہیمان مازن شاہ
گیانیش بہمان

زیادہ برآوردنش
پہنات فافہ

وزیر برون کردند
مجلس خبر برون کرد

عزیز رفت ۱۲ صبح
دل دوا

کہ ادب و محبت

از حضرت امام رضا علیه السلام

میں نے اس کو دیکھا ہے۔

کتابخانه عمومی
مکتبہ اسلامیہ
کراچی

و حقون در دست
ارباب کرده است
و حقون در دست
ارباب کرده است

والله اعلم بالصواب

مفتی محمد رفیع الدین

بفرمان پدر فوجی روان شد
 به آوردندش ابد از خانه
 برآوردن کردند از شهرش دیگر با
 دل و جان عز و نیز خیر سوخت
 گهی جنگ پدر اندازد میکرد
 گهی بر سینه خیز داشتی راست
 ز جای خود بزرگ آه جبت
 چو ترک افت خویش پدر کرد
 روان شد در پی دلدار بخویش
 شد آن آب رخ فروز گیس
 بیابان گرد رسوائی شد و رفت
 پدر زین حال چون آگاه گردید
 سرشک دل گدازش گشت بجز
 فرستاده جوانان خسرومند
 نصیحت گو دل غافل ز وایما
 ز جام بخودی می ناپسیده
 ز جام خوش نگاهمی خنجر با

چمن جولانکه باد خزان ش
بر آورد آتش پنهان زمانه
خبر شد در دو گوش عاشق زار
ادب سوز آتشی در سینه افروخت
گهی از قبلیگ تن ساز میگرد
بکشتن انتقام از خویش میخواست
بجانان در وفاداری کمر بست
جنون و تمش گرفت و راه گزید
که بگذارد ز مخون کینه تمش
غبار کوچ و دیوانگیست
جنون پیچید و سودائی شد و رفت
امیر فرج های آه گردید
نموده شکر غما سیاه
مجله گشته چندین وقت سپید
همه دیوار شهر آب و گلست
بدر و جانگدازی کم رسیده
مسور گشته چندین در در راه

کتابخانه از سادات و اولاد

७६.

مستحق سبوحی است
دیده و بیجا جان نواز
اشیا از او در
با کمال از او فرزند
باشد و نه که از او
و انصاف علیکم السلام
آه افروز و غنی
قلب عبادش را
غریبه

باز شد و در آن کس که در آن کافور بود
ای کافور که در آن کافور بود
ای کافور که در آن کافور بود
ای کافور که در آن کافور بود

غزل

پیغام کالبد کسبو جان که می برد	نامه تمام گشت بجانان که می برد
وین درد سر مهر بد برمان که می برد	این خط پر ز مهر بد که می برد
پر خون نیست هجر بجانان که می برد	این نامه نیست پیر هر گنج غنیمت
این بنیدگی حضرت ایشان که می برد	مایم شرط بند گیش با هزار شوق
گشته شدیم قصه سلطان که می برد	زین تن میزد چون لاجان من فر
اندوه مور پیش سلیمان که می برد	گفتم تیا و گفت که دیوانه گشته
غم میزد ولی غم هجران که می برد	جان مرا بجز تو هر مونس نیست
دارم دلی بگوی که فرمان که می برد	گفتی نگار بر فرمان خویش دل
و آگاه نی ز بردن آن که می برد	دردا که دل ز خشم بچاره می برد

شده سخن ختم فتولی که خدایش دوست
آما ابد باقی باد او مباد و شش پایان

خاتمة المطالع

سجود بر روی قلم عطار در قم مجله جامع المتفرقین است که اقبال کافور
منتج آثار نامتناهی گردانیده بهر صفت شهودر سائیده و غنمه سر اعیان
ناطقه بهجت سرور گایناست که در لبنان صفا حضرت که با کلی این گنج
ندمید صلوات الله علیه که در صحابه حیدر مابعد شید به باو که درین زمان خزان
کتابی تاب شکست برین موبه قرآن اسعدین تصنیف لطیف خسر ملک حاضر
خیر قدس سره اسکا در مطبع فیض منتج آفتاب التمام و وقت ظهوری نشو
صاحب المنداکو اذ وقع کاتبو ماه جون شرح کتابت در تعلق طبع

این
تن دیده آه
فصل رسیده
دل و جان
گفتنی یاد گفت
بسیوی آن
جان بجز
کافور
قرآن اسعدین
کلیه بهجت
که اسکا
دیده
انگیز
از سفر
در
از
نیز
نیز

نیز
نیز
نیز
نیز
نیز
نیز
نیز
نیز

شب غفیف

ایں بازیگشایان پیشه جانیان حکم سنگم داران و دیگران را از این بازیگریان بیزاری و نه
چشم پندگاران باخود خوش ۱۱۲

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

مفتوح غنیمت
عزیز نام آہن
کر نام

سبزی بود و پیاپی
داین از سر زنگنه
خوننده از سر زنگنه
کافری آکازی بیاب
محول که قبادی از سر زنگنه
در میان صفت و پیاپی
برنگانه و سر زنگنه
در غارهای سر زنگنه
عاشق افکند سر زنگنه
سپه آرد از سر زنگنه

[illegible]

درین بیت ظاهر ۱۲

بیایش ریخت از بس گوهر ناب
 ستارش کرد از بشک اوفر
 غلامان خطائی از خطا دور
 گلستان ادبای عنبرین فام
 کینه آن کافرن آماده کار
 پستاران مہندی شوخ و زبا
 نموده ز گرسوسن بس جوش
 عراقی اسپہای تندترین
 ز ترکی را ہواران سبک پا
 ز تازی کرہای دجنون غرق
 شترخپان کہ نتوان کرد کار
 ز پوششہای رنگین خللا بان
 یراق و اسلحہ بیرون آوراک
 جواہر خانہ خود نتوان شمردن
 مفاہیج خزان چون باودن
 غرض سامان و سبابت
 بشاہ داد و گفت اینہا چیست

زمین در آب گوہر گشت نایاب
 غلام خاک پایش گشت عنبر
 بعالم در فراست گشت مشہور
 بہار سنبل و بحیان ایام
 مسلمان او بار خاطر آزار
 ستادہ بر سر خدمت بیک پا
 گلستان گشت از خاطر فراموش
 ز انداز اشارت گر ہمینہ
 بسعت ہمعان ہوش درنا
 برادر خواندہای شونہ برق
 فروش و خیمہ چندین شتر بار
 چمن پر اعی عقل و ہوش و صفات
 ز تعدادش حسودان را جگر چاک
 بصدوق فلک باید سپردن
 ز خاطر قفل دل نگیش بکشاد
 کہ باشد فخر دولت شان شود
 کہ تو بابت دل جان عربت

بالنفس من تشييد عروق و
 من كوكب من نور كوكبا
 زيبه جاشد و در خفا
 اى خوشترى من خفا
 كه نامايد بى شادى
 كه قولى را بى ويرا
 بالفصح سازد و بى
 حج مطلع است و
 چه خاوند اى خفا

در دوش بیکه آتش جاگزیده
 غبار راه ناکامی چو خاک
 بگلخن تابش آتش صفت کا
 شه و رخسار برق خرم شدم
 شه و آن چشمت و حسن ز کت
 بستی با یکدیگر بر خرم عالم
 ز اول تا آخر قصه پر دشت
 ز بانش بیکه در این ماجرا بود
 چو غور و افسانه برگوش تمیزش
 که منم دارم آن نظاره محتاج
 مرا هم هست گریانی جگر قوت
 گرفتار سیر زلف من هست
 ولی دوست از عاشق نوازی
 همان بهتر که من با او شوم یار
 بعاشق پروری و ستور بشم
 روان شد سوی شتاقی جگریش
 روان شد از پی عاشق نوازی

چو شمع از استخوانش کسشیده
 شکایت آتش دل چون چمن
 بنجا کسترش نه گرم بازار
 گد اکیمت از خاکستر گرم
 گد او آن همه جوشن خلالت
 چو دود و شعله میجو و بند با هم
 دلش را جوش افقت تازه
 و بانش نه شعله شاه و گد ابود
 بیاد آمد از احوال عزیزش
 ز دست انداز غم طاعت بتار
 نگاهش رشته تبسج یا قوت
 غریزه یوسف چاه و قمن هست
 از تو سلیم و از من بی نیاز
 بر آید گوازمین غم جان غیا
 ز خوبان در جهان مشهور بشم
 مرا و خاطر دیوانه خویش
 تبسم بایش در بوسه بار

مشغولی نیست
 در دوش بیکه آتش جاگزیده
 غبار راه ناکامی چو خاک
 بگلخن تابش آتش صفت کا
 شه و رخسار برق خرم شدم
 شه و آن چشمت و حسن ز کت
 بستی با یکدیگر بر خرم عالم
 ز اول تا آخر قصه پر دشت
 ز بانش بیکه در این ماجرا بود
 چو غور و افسانه برگوش تمیزش
 که منم دارم آن نظاره محتاج
 مرا هم هست گریانی جگر قوت
 گرفتار سیر زلف من هست
 ولی دوست از عاشق نوازی
 همان بهتر که من با او شوم یار
 بعاشق پروری و ستور بشم
 روان شد سوی شتاقی جگریش
 روان شد از پی عاشق نوازی

غزل که در میان
 گدائی که در میان
 عاشق بود و آن
 آن که در پیش
 بافتند تمام مناز
 داشت و یاد سازگان
 که در منم عاشق و یار
 عجب که با او در دوش
 نیازم بود و تصور
 بجانم از دستان

عبارت لطیف
 در دوش بیکه آتش جاگزیده
 غبار راه ناکامی چو خاک
 بگلخن تابش آتش صفت کا
 شه و رخسار برق خرم شدم
 شه و آن چشمت و حسن ز کت
 بستی با یکدیگر بر خرم عالم
 ز اول تا آخر قصه پر دشت
 ز بانش بیکه در این ماجرا بود
 چو غور و افسانه برگوش تمیزش
 که منم دارم آن نظاره محتاج
 مرا هم هست گریانی جگر قوت
 گرفتار سیر زلف من هست
 ولی دوست از عاشق نوازی
 همان بهتر که من با او شوم یار
 بعاشق پروری و ستور بشم
 روان شد سوی شتاقی جگریش
 روان شد از پی عاشق نوازی

مشنوی غنیت
بهر منشا بهار آب و گل
آرد و منشا بهار آب و گل
دل می افتد و در وقت خیزش
دندان عبارت دلش
ای دانا شایسته بهار باد
بهر منشا بهار آب و گل
آرد و منشا بهار آب و گل
دل می افتد و در وقت خیزش
دندان عبارت دلش
ای دانا شایسته بهار باد
بهر منشا بهار آب و گل
آرد و منشا بهار آب و گل
دل می افتد و در وقت خیزش
دندان عبارت دلش
ای دانا شایسته بهار باد

نزدید از گفته او هیچ چاره
بطول اشک عاشق همچنان
بیاساقی بیای ابر احسان
مگر آن شوخ با من رام گردد

فولبریلین آہ ہائش کر
برہامیانہ مندرست
دویدن گما یازارط
مست ویدن سر
کمال اشفاق وین
باعث ام آغوشی پر
۲۱۱ فولبریلین آہ
گرفتارن آہ خویش
مست خوشت نہ
دیگاہی خوشی
۲۱۲

داستان و بیان اینجیق شاه با عزیز و باز آمدن از قوم و

بیا ای طالع بیدار دریا بیا
 چنین میگویی آن افسانه پیر
 شبی درخا بگاه خوش رو کرد
 ز رخسار خواب آن غار گریه تاب
 پیر باین ز شاوی در سپین
 تن او شد ز کار چادر خوش
 یکی از نوگر قماران خوشیش
 که در کنعان خوبی بود شب
 خرد و تاراج حسن جان فرایش
 شکست زلف فتح کشور دل
 بضر تیغ مرگان بگریزان
 که ادنی داشتی با او گسای

که دارد نقشه عالم سر خواب
 که شاهد نور چشم جلوه نماز
 چو بخت عاشقان خوابش غلو کرد
 بجای گرمی افشاند مهتاب
 رگ تار نهالی دمییدن
 گل رنگین بهار بستر خوش
 کمن افسانه سرگرد پیش
 بصر حسن یوسف دست گسای
 چون فراموشی اندازد ریش
 سپاه غمزه اش غار گریه دل
 گرفته بلج از خوابان طنان
 چه میگویی کمد ای دودای

[illegible]

六

روزنامه

[illegible]

مثنوی مخفیست

که در آن کس این جزایه
بسی عشق من است ۱۶

مگر این دور و نزدیک
از او بی گدوم

که این را و آید به
در دین و دنیا

از کتابت و تصحیف

از عکس بگیر

پادشاه ایران
که از هر

یاد شاہ نوران
اور احمد خود

داده بنام
والقزای کرشنور

فی کلمه و بیستم

میں نے اپنے

محمد بن عبد الله

اوساغان جگہ

محکم دلائل سے مزین و متنوع ومنفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

سید محمد باقر

الحمد لله

10

عزیز آن شعله زار عشق خو
شکست دل عیان و رنگ لبش
نمیدانم چه گرمی است این
نمیدانم که این تیراز کجاست
نمیدانم که این درد از کجاست
نمیدانم که زو این زخمه بر ما
نمیدانم که این آتش برافروخت
چنین سگفت کان آشوب لغت
در آمد با هزاران لطف دیگر
شد از عکس لباس و بنا گوش
نه آن نازک بدن گل پیرین
زیر سیر جلوه اش چشم تماشا
نمایان همچو خورشید شفق پوش
لباس آتشین چون شعله در بر
عزیز آن شیشه افتاده برنگ
که اسی آشوب بسمل خانه دل
چه باشی چون غزالان در شب گمنام

کف خاکستری بر شکل انسان
ز بی صبری بجزو این گنگاوش
کز دهرنگ برق کادر گوی
که ز روپسینه ام ناجسته از
که رفتم از خود و این در دروغا
که پوشش از دل شد و دل ترا
کز و دل خون شد و خون جگر سو
بتکلیف اثر بائے محبت
لباس سبز چون گل کرده در
شهادت نامه خون سیاوش
می بخش نمایان از بدن بود
گل بادام گشته در نظر با
ز گیسوی سیاهش شام روشن
خروزان اختر نخت سمنه
چنین بخوشتن سپر کرد و رنگ
چراغ مشد بر دانه دل
چو عشق خویش با جانم در است

در این کتاب که در علم و ادب است

شوق غنیمت
بدری که بر آه دین
این کمال صفت را
آه و سوز دارد
بود که گویا صد میانه را
زشتن شاد بر نفس
در میان دریا
بیابان آه و دین
له و زشتن صد

نشستن صد بیابان رم در آغوش
 گهی چون برق جستن ساز داد
 چو ببردی بر کمر دست آن آوست
 چو میکردی بدست نشانی انگیز
 بیا کوبی چو جستی مست از جا
 بروی می آمد از هر دانه آب
 بهر راهی که سر کردی مغنی
 گویند گولہ بر پاست جانان
 کنار می وقت چرخ ز فیان
 گل رخسار او چون شد عرق پاش
 عزیز از جان اسیر ناز او شد
 برآمد از دلش بخو است فیا
 تو در رقصی داند از بلند
 تو در انگیز های خوبی دل
 تو چون تیغ بر رویستایان
 بیا بنشین که حسرت کارگر شد
 بیا بنشین که حسرت نقشه است

ستادن باقیامت دوش بردوش
 گهی چون شاخ گل کج ایستاد
 شدی موی کمر خط کف دست
 ز دی سیلی بروی ز هر دو پر نیز
 شکسته دانه انگور دلم
 ندامت خون ناب یاشرا بے
 نمودی شاهدش طی بی تار
 بپایش سوده سر دلهائی لا
 چراغ شعله جواله روشن
 شنید از پهلوان گل بانگش آواز
 تراب شیوه انداز او شد
 که ای چون چشم خود نبسته نواز
 من و میتابی حال سپند
 من انداز های مرغ بسمل
 من و مانند زخمت کوچه داون
 ستاع صبر تاراج نظر شد
 هزاران شوخ مشردر جگر کشت

امور در رقص تقاضا
می افشاید و می گوید که با بایده
حافظ دست نشین
ساقی است در کمال
کرد انگیزه در بیت دوم
همان اداسی رقص
است بهر ساقی ۱۲
آید آه و بعضی رخ

۱۰

[illegible]

۵۴ قوامی السیخ است
۵۵ قوامی السیخ است
۵۶ قوامی السیخ است
۵۷ قوامی السیخ است
۵۸ قوامی السیخ است
۵۹ قوامی السیخ است
۶۰ قوامی السیخ است
۶۱ قوامی السیخ است
۶۲ قوامی السیخ است
۶۳ قوامی السیخ است
۶۴ قوامی السیخ است
۶۵ قوامی السیخ است
۶۶ قوامی السیخ است
۶۷ قوامی السیخ است
۶۸ قوامی السیخ است
۶۹ قوامی السیخ است
۷۰ قوامی السیخ است
۷۱ قوامی السیخ است
۷۲ قوامی السیخ است
۷۳ قوامی السیخ است
۷۴ قوامی السیخ است
۷۵ قوامی السیخ است
۷۶ قوامی السیخ است
۷۷ قوامی السیخ است
۷۸ قوامی السیخ است
۷۹ قوامی السیخ است
۸۰ قوامی السیخ است
۸۱ قوامی السیخ است
۸۲ قوامی السیخ است
۸۳ قوامی السیخ است
۸۴ قوامی السیخ است
۸۵ قوامی السیخ است
۸۶ قوامی السیخ است
۸۷ قوامی السیخ است
۸۸ قوامی السیخ است
۸۹ قوامی السیخ است
۹۰ قوامی السیخ است
۹۱ قوامی السیخ است
۹۲ قوامی السیخ است
۹۳ قوامی السیخ است
۹۴ قوامی السیخ است
۹۵ قوامی السیخ است
۹۶ قوامی السیخ است
۹۷ قوامی السیخ است
۹۸ قوامی السیخ است
۹۹ قوامی السیخ است
۱۰۰ قوامی السیخ است

[illegible]

باشد بزم خوابان جای پر خاش
 تو فی ز ابد بخوابنت چه کارست
 شنیدن عام شد غوغای شاه
 که قومی از بخت بازان رسیدند
 بود همراه ایشان دلربائی
 نموده از نگاه بے ترسم
 روان شد محاسب از بهر تنبیه
 که روی اهل تقوی در کمالش
 بجا نش سخت ببلند و دل من
 از آن چشمی که با صدقنه جفت
 بخت بازان گروختن ایشان
 چو روی محاسب باز دور دیدند
 ز پیش محله رم خوردند ناکام
 در آمد آن بجا شرع ممتاز
 نگارفتند خواستیده همه
 از آن شور و غلبه بیابان
 نوامای مخالف را شنیدند

اگر رپی ز من خاموش میباش
 ز ما گفتن شنیدن اختیارست
 رسید آخر بگوش شیخ و زاهد
 هزاران تنه و شهر آفریدند
 غلام شمع را فرمانروا
 هزاران رخت در ایسان کرد
 جنگ شعله بازان و پیه
 همه فرمان بران اختیارش
 که خون خویش میگیر و بگردن
 سر خود و سلامت بر نهفت
 نشسته بر یکی فارغ ز تنوش
 همه لا حول گواز جاسیدند
 همانند آن نازنین و خواب آرام
 شکست ساز عت کرد آغا
 بلای خانه ویران کرده شهر
 چو چشم خویش از خواب است
 ز چندین پرده سر بر کشیده

[illegible][illegible]

بیاساتی سیاجان تماشا	نمان در پرده تاکی سکشیا
شرابی ده که سوزد پرده شرم	نماند بعد ازین پروای آرم
رسیدن بجلت بازان رسته عزیز و واقف گشتن عزیز بر آمدن	
شب از چشم آهوا فریده	ز شوخی برنج عالم دودیده
شب با زلف لیلی و روشن و روشن	شب با طالع مجنون هر غوغا
شب و در غش زلف نعل	زده سخن بفرج نکست گل
در آن شب و قیامت از بیابان دل	چراغ گشته رقص مرغ بسمل
جوانی چند از از باب دولت	چراغ افروز گر میسای صحت
برنگ بوسه خوبان لبند	بهیم چیده در موج شکر
همه سامان مجلس کرده حاصل	نموده نام آن حبیبیت دل
نگاه گرم خوبان آب کردند	چو دریا غر شراب ناب کردند
عیان از جام می در دست ساق	اشاره تها چشم مست ساق
دل عشاق مست ناز مطرب	کباب شعله آواز مطرب
نبوده در کف آن ناز پرو	سحر عاشق نوازی ساز پرو
ز حسن و لبر آن غارت پیش	تماشا دشت صد کنعان آغو
نگاه و گرس جادو نگاران	جواب شکوه بی عتباران
او امیکر و با هر خوش خطا ب	زبان گوشه ابر و جواب

حشمتی نیست
عیان ز عالم آهوا فریده
چنان صاف و صاف
اینکه شفاف بود
عکس از آینه چشمه
در دنیا میان بود و گشت
بام با بگر و شرم بود
در غیاب او چشمه
اعلم که چشمه بود
آه و زاری و دود و نار بود
در آن شب و قیامت از بیابان دل
جوانی چند از از باب دولت
برنگ بوسه خوبان لبند
همه سامان مجلس کرده حاصل
نگاه گرم خوبان آب کردند
عیان از جام می در دست ساق
دل عشاق مست ناز مطرب
نبوده در کف آن ناز پرو
ز حسن و لبر آن غارت پیش
نگاه و گرس جادو نگاران
او امیکر و با هر خوش خطا ب

بیاساتی سیاجان تماشا
شرابی ده که سوزد پرده شرم
رسیدن بجلت بازان رسته عزیز و واقف گشتن عزیز بر آمدن
شب از چشم آهوا فریده
شب با زلف لیلی و روشن و روشن
شب و در غش زلف نعل
در آن شب و قیامت از بیابان دل
جوانی چند از از باب دولت
برنگ بوسه خوبان لبند
همه سامان مجلس کرده حاصل
نگاه گرم خوبان آب کردند
عیان از جام می در دست ساق
دل عشاق مست ناز مطرب
نبوده در کف آن ناز پرو
ز حسن و لبر آن غارت پیش
نگاه و گرس جادو نگاران
او امیکر و با هر خوش خطا ب

اول مراد بود و اندام
دوم آب که درین
دوم آب که درین
دوم آب که درین
دوم آب که درین
دوم آب که درین
دوم آب که درین
دوم آب که درین

فلسفہ و فہمیت

والتعجب
که در این زمانه
از ان خاندان
مستور و مخفی
فنا که در ام
جایگاه می
باغ و نواز
آوار مش
ای مردم
گردیده
عشقه
زین غنچه
ملل فیکت
بیماری که
بهمالفت
حیدر افشا
سیر بر ج
کجه
۱۲

[illegible]

ز بس تنگی بر زلفش و نو نو
اگر خردی قزوئی بعد صبح
عطا فرموده چرخ مقرر
چو سال ده ز عمر او برآمد
خبر یافت از جنش بهر شهر
نقاب از چهره او باز کرد
چو شد و نماز او از اوقات
حادث عارضش نگر میشد
نگاهش جام و لها کرد شب
بشهر شد چو جنش جلوه پذیر
مقلد پیله چندین رسیدند
ز رآورند در پیش نشانند
ز فن خویش تعلیمش نمودند
چو شد خلیل آن قوم به کار
ز ملک خود فخر با بر گزید
چه شهر آرا سگاه مشتقاران
ز حسن او بجهلها خبر رفت

بعضی نسخہ شد ۱۲۱

لب نانش بلال عید بوده
بشکر نعمتش بود و نوا سنج
قدش را خلعت عریانی و بس
میش به رنگ محمد انور آمد
خرابی تا خن آور و در د
جگر با سوختن آغاز کردند
جهان پر شد ز غوغای قیامت
زمانها برگ نخل طور می شد
تماشا گشت هر سوست و دیدار
فلک نیز ^{مبارک} بازی کرد آغا
بست تنگدستیهاش و دیدند
زیر آتش برده سوی خویش غدا
باندک فرصتش از جا برودند
نهاد آرام و کنار و بیازار
و بهری رفتند چندی از حیدر
مقام و نواز جا نگذاشت
ز سر پیش شنیدند بید رفت

این مجری
 تجلی در اموال و ملک
 نمود و پس تا
 منزه شد از غلبه
 کسایان و بیایان
 خصوصاً که در
 گرد و راه
 عیان آید
 که پادشاه
 در اموال و ملک
 و در غلبه
 و در غلبه
 و در غلبه

درین گلشن بود گرم تماشا
هواش سرزمین عشق اینست
شکر گویند و گوهر میفرودشند
بئی سودا دل عاشق خریدار
برین دعوی که کردم شاه دست
به تیغ غم منم با برهان قاطع
بود اجمال من مشتاقی تفصیل
فقیری بود بس نیکو سر انجام
زیارت گاه دلهای رنجیده
سعادت در کباب خنجر او
صفای وقت او بایار و سنا
صدف بر کام دل گوهر باشد
گذشت آن از بر میان از سر او
که ابر سایه سترفت بر باد
فلک گردی می بر سرش نخت
رخش دیدند و شاه نام کردند
چو طفل اشک شد اندوه پرور

خاک آنکس که در هنگام سر
مگر با هم هواش و دشمن است
بتانش چون ز روی مهر چشند
بهر شهرش بتان گرم بازار
نخو سباز کنگان میر دوست
بنور جلو با خورشید ساطع
حدیث من ندارد و تاب تخیل
درین کشور که پنجابش بود نام
بدان قناعت پاکشیده
سجابت خانه زاد گوهر او
زنی در عقد او نشو و نما
سحاب او بارش آشنایند
صدف چون گشت جامی گوهر او
که بر جلوه اش قوت میباید
پس ز چندی که مهر جلوه آید
بهار جلوه اش اعلا گردد
ز اول یکسی چون رود باو کرد

درین گلشن بود گرم تماشا
هواش سرزمین عشق اینست
شکر گویند و گوهر میفرودشند
بئی سودا دل عاشق خریدار
برین دعوی که کردم شاه دست
به تیغ غم منم با برهان قاطع
بود اجمال من مشتاقی تفصیل
فقیری بود بس نیکو سر انجام
زیارت گاه دلهای رنجیده
سعادت در کباب خنجر او
صفای وقت او بایار و سنا
صدف بر کام دل گوهر باشد
گذشت آن از بر میان از سر او
که ابر سایه سترفت بر باد
فلک گردی می بر سرش نخت
رخش دیدند و شاه نام کردند
چو طفل اشک شد اندوه پرور

در این گلشن بود گرم تماشا
هواش سرزمین عشق اینست
شکر گویند و گوهر میفرودشند
بئی سودا دل عاشق خریدار
برین دعوی که کردم شاه دست
به تیغ غم منم با برهان قاطع
بود اجمال من مشتاقی تفصیل
فقیری بود بس نیکو سر انجام
زیارت گاه دلهای رنجیده
سعادت در کباب خنجر او
صفای وقت او بایار و سنا
صدف بر کام دل گوهر باشد
گذشت آن از بر میان از سر او
که ابر سایه سترفت بر باد
فلک گردی می بر سرش نخت
رخش دیدند و شاه نام کردند
چو طفل اشک شد اندوه پرور

باز در این گلشن بود گرم تماشا
هواش سرزمین عشق اینست
شکر گویند و گوهر میفرودشند
بئی سودا دل عاشق خریدار
برین دعوی که کردم شاه دست
به تیغ غم منم با برهان قاطع
بود اجمال من مشتاقی تفصیل
فقیری بود بس نیکو سر انجام
زیارت گاه دلهای رنجیده
سعادت در کباب خنجر او
صفای وقت او بایار و سنا
صدف بر کام دل گوهر باشد
گذشت آن از بر میان از سر او
که ابر سایه سترفت بر باد
فلک گردی می بر سرش نخت
رخش دیدند و شاه نام کردند
چو طفل اشک شد اندوه پرور

سر این جاوه هم در کوی سستی
شرابی را که ناش بود بانی
چنین دواست و ادوخش کلا
نیاری جرعه محی حشیدن
رسد جوایمی آتش در سطل
بلیلی چه ماند عین لکنت

لام

زنگ زلف لیکنی دام بدو
فرو گستر دام از حسن تدبیر
رسید نهایی دلهارام او شد
کشیدش همچو مجنون پابرهنه
بساط اشک پیش پای خود چید
بکش گزشتن مجنون ضرورت
حریف سر به سر داد و را
بزیر شاخ بی گجه کشید و
کباب اوست مجنون جگر خور
تراوشی مرا عین تسلی است

[illegible]

مفتویٰ عظیم

از لعل مراد لب داران
در باره گوهر در اوان
کلی تنگین که در چشم
کایه تا قلیه است و از
سید ذات بار کات حق
صالحه و قدس ۱۲۰۵
آه غلام است که در
انچه خوش بشناس
نی شگفت و آید
قال اسد قالی و فها
مشتبه الانفس

دران شبست
 کنتان را جانها میچوید
 یک مانی را شبست
 کرده چون از دست
 از کمال انسان از دست
 و حقیقت خود در شوخ
 گو باطل و مستحی شده
 را در را جانها
 و تو نشو و نما
 آه او رنگ شبست
 او رنگ شبست
 تحت رقب آگاه
 و صلوات

بیابان پریش شاهِ مروت
 کند از یک نگاهِ هر پیر
 می شود اگر در جامِ پر
 و گر خود را کنی گم بر دریا
 همان بر می که نام اوست غافل
 چو لعل او در معنی شایه
 بیابان بر در سید نشین
 بهشت کارانی جلوه ز آفتاب
 بیاساقی بیاسی من مرتبه
 مگر از دشتِ ظلِ ازل

در معج شاه اورنگ
بیا اسی خامه گرداری زبانه
شبه اورنگ زیب کامرانه
سرافراز جناب بی نیاز
سروگرد و گردون فرازان
بهر جایتغ تیزش سرفراز
بزرگ خاک رستم را بصد تاب

که از بوی کباب دل نشوی
کف خاک ترا خورشید انور
انا المقصود از گرد تو خیزد
به بینی خویش را در بزم دخواه
همان بزمی که جام اوست ایما
شنیدن مائ در یار باید
نزول رحمت حق را به بیم
طواف کعبه هستی مهیاست
به جامی که خواهم شد شید
کنم در ملک سمن بادشاه

پناه عالمگیر غازی
 بعد از جهان بر خوش نازان
 چه جان دار که دشمن نبارد
 چو شمع از میبتش شد آتخوان

در وقت که گویند که
و نه یکا قمر در آن غایت
که با خنجر کوی کرب
کسی که چرخ نشسته بر
وزان دو عالم افشاید
خود در بارگاه شمع
قوله بیجا که آید
چرخ معانی را می
چرخ حقیقت و دار

تو ای بی پیر تاپیرت نشاند
بسی گم میردی خود را ادب شن
اگر خود اسی هوا جلو دوست
شوز فیض محبت های کامل
در می بند که چن فیض آسم
حسرم کعبه جان آرزو کن
ره آورد از دل آگاه خود ساز
بیانگر در شاهای که آنجا
نظر که سر مه ساگر و در توفیق
در کشور کسای فیض سر
تجلی شعله شمع خانه عشق
بهین نو با و ده گلزار و وحشت
سرم و سر حلقه صاحب دلان
خیال از جلوه اوراج در به
کمان خود در ش حال و آوده
سرم و پیش او که دیدنی داشت
و فاجسته بعدش دل گرفتار

هوای مصیبت دل میخراشد
 رهبری گم کرده خضری طلب کن
 بزم گنجون بر از زیر این پوش
 سوار تو کن بستیابی دل
 دروایی بسیار چو خواجی
 بسوی قبله حاجات رو کن
 غنیمت را فریق راه خود
 تجلی است مشتاق تماشا
 برین در علقه بینی چشم تحقیق
 امام عاشقان صاحب محمد
 دل پروانه اش کاشانه عشق
 کزین گلدرسته باغ سیاد
 بنید وقت از شبلی زمان
 دهن از نام اولی سر نیز کوثر
 بود در دست پسر و شرب کباد
 جمین چون ماه نو بالیدی دشت
 حیا گفتم نگامش رو بر و ش

[illegible]

شماره پنجم

[illegible]

از کتب و نسخ خطی

در اینجا باید به یک نکته
توجه داشت که این

شیخ نور محمد کراچی
مکتبہ نبویہ
لاہور

بیت غلام غوث اور
غنیہ غلام غوث

شیخ الحدادی رحمہ اللہ

سید احمد علی

وینجہ

سید محمد بن علی

من غفر است و الله اعلم

دیر آتش پرستان بخت
مناک و بخت

بمعنی: نشستن بر سر است
هم کا

ایک دفعہ نبی و ملا
ایک دفعہ نبی و ملا

و قول تعالى ثلاث صدقات

ایست گاهی نیز
لغات نامی می

مکتبہ دارالکتاب فی مدینہ منورہ

[illegible]

بر افکن پرده از رخ سیمیا با غنیمت بلوئه و دیدار سائل بیاساقی بیاس جان غنیمت بیاسی بخش جام بی کم و کثرت	داستان منقبت غوث الثقلین اعظم الفقهاء اکمل الکمل حضرت محبوب سبحانی غوث الصمدانی محی الدین عابد القادری جلای
غنیمت ای غلام غوث اعظم حدیثی کرد لببت دار و نمود همانا منج شاه دین پناه است بصبح او دلم شد فکرت اندیش شده تا مولد آن قبله جان گرامی گوهر اولاد حبیب ز ایجادش تضارب خود کند نام سنی گریه او در و میسکند قضای این دی محو رضایش شوی گرد خیالش گرم تن وجودش افتخار آفرین	فدا می نام پاک قطب عالم شفیقین کرد از دردش سجود کرد و بر قطره دریا و تنگنا است توان گشتن مرید طالع خوش حریم کعبه دار عشق گیلان ستون دین و آئین میسر که ز دهللو کرد آتش با عجاز ز لایم لالت نفی خمیر کرد اجابت دست پروردگار به بینی خود پرستی حق پرست نمودش اعتبار بر گزیدن

یہ غنیمت کہ اس اصل جلوہ دیدار

بہر از اینکہ در آن ۱۲ مسموم

۱۱۶۰ کتب و نسخ خطی

[illegible]

شکوہ غنیمت

آه باشد و بدو دارد ۱۲

از نام این معنی دارد

وَمَا أَرَامُ إِلَّا بِشَا

انداختن بر آتش

مجلس

ی دوریا و دعا

کلمہ دلی دلو انا کہ

مازک

وہی تھا ان شان

۵۱۲

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس

مجلس

۱۲۸۰

مجلس شورای اسلامی

من خواصه

لا اصدك عايشتي

مكتبة

دہ آہ ہدیہ

آواز بیدار
دودا خجابه

منقطع
شماره ۱۰۰

از استاد

کتابخانه

دلی افسرده را از سینه برکش
 دلی ده سر بسر عشق و بهیروز
 دلی چون غنچه الفت خانه پیشتر
 دلی ده مسکن عشق ستم داد
 دلی چون قطره لبریز یکدین
 دلی ده بهیچو گل در خون شسته
 دلی پیر و روده آغوش محشر
 دلی از لذت آرام مجبور
 دلی دیوانه وحشی غزالان
 دلی بینا ز صورت حسن معنی
 دلی ده برب ز خشن صدا آور
 مرا از من بر آورست و بهیچویش
 خیالم را بمنه رهبری کن
 ملاحظه کن نقد در شعرم افزا
 عزیزم ساز از لطف خطا پیش
 ای صفت واقف خیل گستاخ
 گرامت کن کرم مضمون بر آ

معجزہ سی کہ بعد بن خون مقبول دہند ۱۲

ولی ده خونتای جوش آتش
سرسب دیده داغ دل افروز
بزرگ لاله داغ آتش خوش
ز گرمی محبت آذر آباد
ولی چون شعاع سر جوش تمپید
ولی چون خاطر بابل شکسته
قیامت زادوهای آه در بر
سپند روی آتش چشم بدو
خدای جلوه نازک نهالان
حریف بلبل و پروانه آغوش
سخن پرواز عشق تنه انداز
چوبوی گل بر دهن اوسینه
ز شوخی مصمم بال پرپی
کز زخم قلم گردنمک سا
شوم باشا بر مطلب هم آغوش
نویسد تا که عصیان پناهم
که یابم از کف عصیان سجا

فقد انظر منفت
آه بی که در دنیا نیست
که تمام باند دنیا
میرود از دوزخ و بر
آه از دنیا که
آه دوزخ که
مجاذات از

1897

[REDACTED]

و در این کتاب مذکور است که
عاجز و کرب مقلوب قیام دارد
۱۲

[illegible]

بِیَوْصِنَاعِ مَدِیْنِ کُلِّ فَضْلِ خَلْقِ حَبَّانِ

دَرْ مَطْبَعِ مِیْثَقِی نَوَکِ شَوَّاطِیْعِ مَقْبُولِ طَبْعِ

عَمَّ صَنَاعَ مَكِينِ كُلِّ فَضْلٍ خَلَّاقِ حَمْدَانِ

دَرْ طَبْعِ مِی مَشْتِ نَوَکِ شَوِ طَبْعِ مَرْوَبِ طَبْعِ مَشْتِ

Kairang-i-'ishq.

49 D 170

~~4908 D 23~~

Indian Institute, Oxford.

The Lucknow Sparks Library.

Presented

by

Munshi Nisoul Hishore.

